

ΣΤΗ ΔΙΑΠΑΣΩΝ

Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας

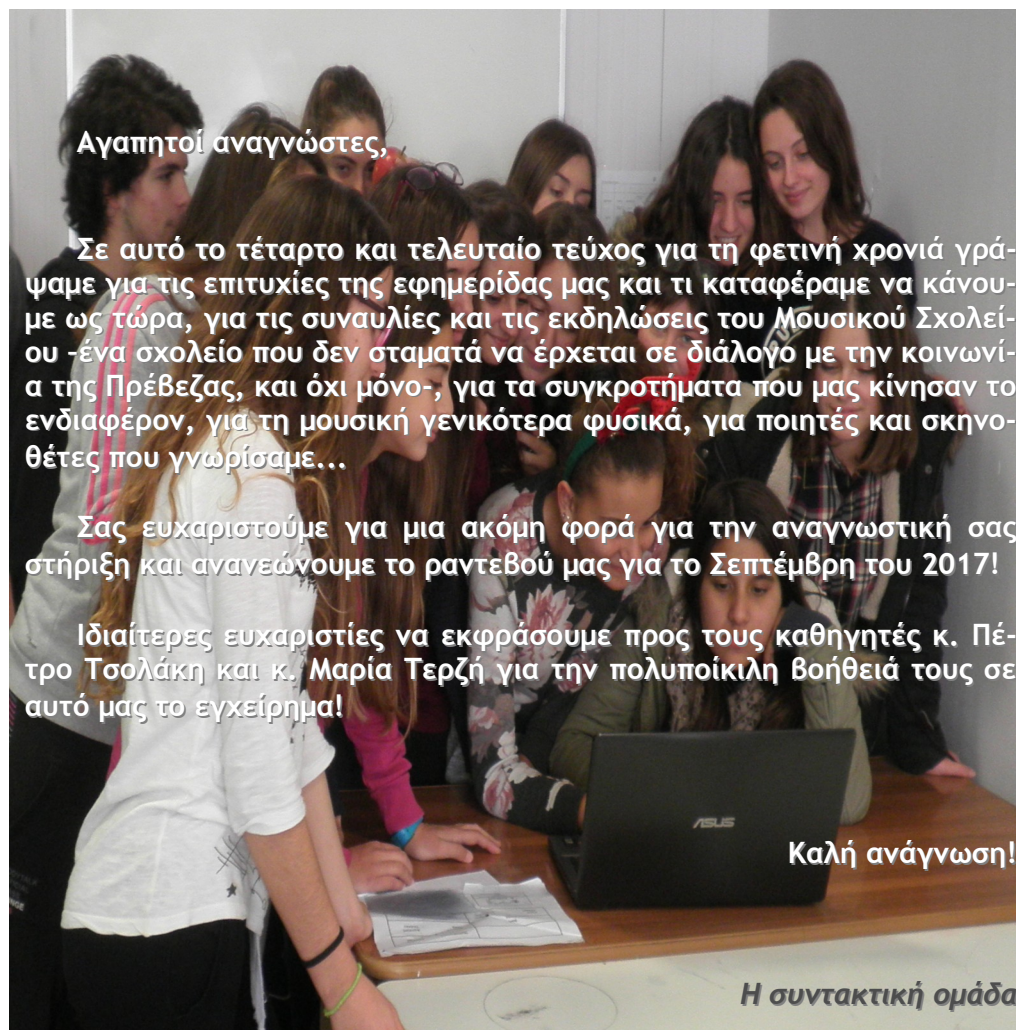
Στη Διαπασών
φύλλο Νο 11
Μάρτιος-Μάιος 2017

- Βραβείο ibby
- Bandallusia
- Έλληνες Συνθέτες
- Καντάδα
- Γιώργος Βέης
- Μουσική: 1970-80
- Γιοι και Κόρες
- Γιάννης Καλαβριανός
- Βιβλιοκριτική/Ταινιοθήκη
- Λογοτεχνία
- AMUN
- Τα νέα του Σχολείου μας

Τιμή φύλλου: 1,00 €

Περιεχόμενα	Περιεχόμενα	2
	Βραβείο ibby	3
Μουσική	Η εφημερίδα μας	4
	Bandallusia	5
Προβληματισμοί	Έλληνες Συνθέτες	6
	Λεωνίδας Μπαρκούζος: Η Καντάδα στην Πρέβεζα	7
	Γιώργος Βέης	8-10
Συνεντεύξεις	Η Αρμονία στη Μόσχα	10
	Ταξίδι στη μουσική: 1970-80	11
	Γιοι και κόρες	12-13
Τέχνες και Γράμματα	Γιάννης Καλαβριανός	14-15
	Βιβλιοκριτική Κινηματογράφος Λογοτεχνία	14-15
	Τα νέα του σχολείου	16
Νέα του σχολείου		

Αγαπητοί αναγνώστες,

Σε αυτό το τέταρτο και τελευταίο τεύχος για τη φετινή χρονιά γράψαμε για τις επιτυχίες της εφημερίδας μας και τι καταφέραμε να κάνουμε ως τώρα, για τις συναυλίες και τις εκδηλώσεις του Μουσικού Σχολείου -ένα σχολείο που δεν σταματά να έρχεται σε διάλογο με την κοινωνία της Πρέβεζας, και όχι μόνο-, για τα συγκροτήματα που μας κίνησαν το ενδιαφέρον, για τη μουσική γενικότερα φυσικά, για ποιητές και σκηνοθέτες που γνωρίσαμε...

Σας ευχαριστούμε για μια ακόμη φορά για την αναγνωστική σας στήριξη και ανανεώνουμε το ραντεβού μας για το Σεπτέμβρη του 2017!

Ιδιαίτερες ευχαριστίες να εκφράσουμε προς τους καθηγητές κ. Πέτρο Τσολάκη και κ. Μαρία Τερζή για την πολυποικίλη βοήθειά τους σε αυτό μας το εγχείρημα!

Καλή ανάγνωση!

Η συντακτική ομάδα

Συντακτική ομάδα: Βασιλάκου Μένια, Βερυκίου Άννα, Γεωργίου Παρασκευή, Γκρόντα Τάνια, Δημητρακοπούλου Αμαλία, Ζέκιος Λάμπης, Θεοφάνους Αδαμαντία, Καλαμπόγια Ανδριανή, Καράμπελας Δημήτρης, Κουνάδη Άρτεμις, Κουτρούμπα Στρατούλα, Κρανιώτη Ευαγγελία, Κυρίτση Άλκηστις, Κωστόγιαννη Μυρτώ, Μαρκής Γεράσιμος, Ματέρη Ναυσικά, Μουκάνου Ευαγγελία, Μπάκος Μιχάλης, Μπέλλου Εύη, Ντάκουλα Αποστολία, Ντάκουλα Βασιλική, Ξανθουδάκη Αριάδνη, Παβέλη Έλενα, Παπίρη Ιωάννα, Παππά Νάντια, Πιέτα Δήμητρα, Ποϊκλή Στελίνα, Ποϊκλής Λεωνίδας, Πουτέτση Φιλίω, Ρούσσου Ζένια, Σταύρακα Αλεξάνδρα, Τέφα Ελένη, Τζόκα Μυρτώ, Τόλιου Ευδοξία, Τσόκα Αλίκη, Ωρολογάς Γιάννης.

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Σιαπανίδου Έλλη

Στοιχεία επικοινωνίας: sti.diapason@gmail.com

Επίσημη ιστοσελίδα του Μουσικού Σχολείου Πρέβεζας:

<http://preveza-music-school.gateweb.gr/>

Η εφημερίδα μας βραβεύεται...!!!

Με το μήνυμα «**Ας μεγαλώσουμε με το βιβλίο**», το **Ελληνικό Τμήμα της IBBY – Κύκλος του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου**, σε συνεργασία με τον **Σύλλογο «Οι Φίλοι της Μουσικής»**, πραγματοποίησαν το **Σάββατο 1 Απριλίου 2017** την ετήσια εκδήλωση για την Παγκόσμια Ημέρα Παιδικού Βιβλίου στον Πολυχώρο της Μουσικής

Βιβλιοθήκης «**Λίλιαν Βουδούρη**» στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών. Στην εκδήλωση απονεμήθηκαν τα ετήσια βραβεία του Ελληνικού Τμήματος της IBBY σε φυσικά πρόσωπα και φορείς, που με τη δράση τους καλλιεργούν τη φιλαναγνωσία, καθώς και τα βραβεία σε δημιουργούς για τη συγγραφή, εικονογράφηση και μετάφραση λογοτεχνικών βιβλίων, έκδοσης 2016, για παιδιά και νέους.

Στην κατηγορία για το **Βραβείο σε σχολικό – μαθητικό έντυπο** το οποίο καλλιεργεί τη φιλαναγνωσία και προωθεί την ανάγνωση παιδικής λογοτεχνίας είχαμε τη χαρά να διακριθεί η σχολική εφημερίδα «**Στη Διαπασών**» του **Μουσικού Σχολείου Πρέβεζας**. Ο αθλοθέτης ήταν οι **εκδόσεις Μεταίχμιο** και το έπαθλο **βιβλία αξίας 300 ευρώ** για τον εμπλουτισμό της σχολικής βιβλιοθήκης.

Είναι πολύ σημαντικό, όχι μόνο για το σχολείο μας, αλλά κυρίως για τους ίδιους τους μαθητές να αναγνωρίζεται η προσπάθειά τους και μάλιστα από επίσημους φορείς.

Η εφημερίδα "Στη Διαπασών" εκδίδεται για τέταρτη χρονιά φέτος και μάλιστα τα δύο τελευταία χρόνια έχει καταφέρει να γίνει διμηνιαία με σταθερό το αναγνωστικό κοινό της Πρέβεζας. Τυπώνονται 600 φύλλα σε κάθε τεύχος και τα παιδιά έχουν την ικανοποίηση να συνεισφέρουν στο σχολείο τους, καθώς με τα έσοδα της εφημερίδας έχουν αγοραστεί ήδη μία βιντεοκάμερα για τις εκδηλώσεις μας, ένας φορητός υπολογιστής, ένας βιντεοπροβολέας (πέρυσι), ένα ακορντεόν, ένα μεταλλόφωνο, ένα μαντολίνο, ένα cajon (καχόν) και μερικά μικρόφωνα (φέτος).

Το μεγαλύτερο, όμως, κέρδος είναι ότι τα παιδιά αρθρογραφούν, παίρνουν συνεντεύξεις από σημαντικές

προσωπικότητες της πόλης τους και όχι μόνο, έρχονται σε επαφή με ανθρώπους του πνεύματος, με συγγραφείς, ποιητές, ηθοποιούς, σκηνοθέτες και μουσικούς. Γράφουν τα ίδια ποιήματα και διηγήματα που φιλοξενούνται στις σελίδες της εφημερίδας και ενημερώνονται για την επικαιρότητα, αλλά και την πολιτιστική και ιστορική ταυτότητα της πόλης

τους. Μέσα, λοιπόν, από αυτό το εγχείρημα, προάγεται με έναν εναλλακτικό και πιο δημιουργικό τρόπο από τα στενά περιθώρια του προγράμματος σπουδών η φιλαναγνωσία, ο γραπτός λόγος και η ελεύθερη σκέψη των μαθητών, καθώς και η επαφή τους με σύγχρονα κοινωνικά ζητήματα και τις τέχνες γενικότερα.

Τέλος, δεν θα ήταν ίσως υπερβολή να πούμε πως σε μια εποχή που η προσοχή των μαθητών μπορεί εύκολα να μονοπωληθεί από το διαδίκτυο και την τηλεόραση, και μόνο το γεγονός ότι τα παιδιά αυτά παράγουν γραπτό λόγο πέραν των σχολικών υποχρεώσεων αποτελεί ένα επίτευγμα από μόνο του. Όταν αυτός βραβεύεται κιόλας μας κάνουν διπλά περήφανους!

Ένα μεγάλο "μπράβο" αξίζει σε όλη τη συντακτική ομάδα της εφημερίδας "Στη Διαπασών" και ευχές για τη συνέχιση του έργου τους!

Έλλη Σιαπανίδου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Έπαθλο βιβλία αξίας 300 ευρώ από τις Εκδόσεις Μεταίχμιο

Με μεγάλη μας χαρά παραλάβαμε την Πέμπτη, 11 Μαΐου 2017, το έπαθλο για το βραβείο καλύτερου μαθητικού εντύπου που προωθεί τη φιλαναγνωσία στο διαγωνισμό που είχε διοργανώσει το Ελληνικό Τμήμα της IBBY – Κύκλος του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου.

Και, φυσικά, το καταλληλότερο έπαθλο για μια τέτοια διάκριση είναι τα... βιβλία! Παραλάβαμε, λοιπόν, βιβλία -δικής μας επιλογής- αξίας 300 ευρώ από τις Εκδόσεις Μεταίχμιο (που ήταν ο αθλοθέτης μας)!

Η δανειστική βιβλιοθήκη μας εμπλουτίζεται και κερδίζει όλο και περισσότερες επισκέπτες!

Τα καινούρια μας μουσικά όργανα ακούγονται... στη Διαπασών!!!

Με τη δική σας πάντα υποστήριξη καταφέραμε και φέτος να στηρίξουμε κι εμείς με τη σειρά μας το Μουσικό Σχολείο, που τόσο αγαπάμε...!

Σ' αυτό το τέταρτο και τελευταίο τεύχος για τη φετινή σχολική χρονιά οφείλουμε για μια ακόμα φορά να σας ευχαριστήσουμε για τη σταθερότητά σας ως αναγνωστικό κοινό στη δημοσιογραφική μας προσπάθεια, χωρίς την οποία δεν θα είχαμε καταφέρει να συνεχίζουμε με τον ίδιο ζήλο, αλλά και να προσπαθούμε να γινόμαστε όλο και καλύτεροι!

Με τη συνδρομή του καθενός από εσάς αγοράσαμε φέτος μουσικά όργανα για το σχολείο μας και γι' αυτό θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε θερμά που ήσασταν για μια ακόμη χρονιά συνοδοιπόροι σ' αυτό μας το ταξίδι.

Έχουμε ήδη παραλάβει το ακορντεόν μας, ένα μαντολίνο, ένα νταούλι, ένα καχόν και μια σειρά μικροφώνων, ενώ αναμένουμε το καινούριο μας μεταλλόφωνο...!!!

Ιδιαίτερες ευχαριστίες, ωστόσο, οφείλουμε να εκφράσουμε και προς τους καθηγητές κ. Πέτρο Τσολάκη και κ. Μαρία Τερζή, οι οποίοι στήριξαν με πολλούς τρόπους αυτήν την προσπάθεια!

Σας ευχαριστούμε!

Bandallusia: Μια μπάντα-φαινόμενο

Η συνέντευξη πέτυχε! Μια όχι και τόσο «κανονική» συνέντευξη, αλλά λίγο διαφορετική, εφόσον έγινε μέσω διαδικτύου και συγκεκριμένα με τη βοήθεια του skype. Οι *Bandallusia* δέχτηκαν την πρότασή μας για συνέντευξη και τους ευχαριστούμε πολύ γι' αυτό. Μια μπάντα που «γεννήθηκε στο δρόμο» και ακόμα και σήμερα συνεχίζει να παίζει σ' αυτόν. Περιπλανώμενη στους δρόμους της Αθήνας και στα καλντερίμια των νησιών του Αιγαίου, καθώς και στις μουσικές σκηνές των διαφόρων φεστιβάλ της Ελλάδας, έχει αποκτήσει πείρα και έχει κερδίσει την αγάπη του κόσμου. Η συνέντευξη μαζί τους ήταν τόσο ενδιαφέρουσα που θέλαμε να τη μοιραστούμε μαζί σας.

Πότε ξεκινήσατε να θεωρείστε *Bandallusia*;

Από το 2011. Αλλά η τελική μας δομή είναι από το 2014 και μετά.

Ξεκινήσατε όλοι από την αρχή;

Όχι. Σιγά-σιγά μαζευόμασταν. Πήρε περίπου τρία χρόνια μέχρι να μαζευτούμε όλοι μαζί.

Τι είδος μουσικής παίζετε;

Αυτό είναι κάτι που το ψάχνουμε. Ο ήχος μας είναι ηλεκτρικός, αλλά οι επιρροές έχουν στοιχεία από διάφορα είδη μουσικής και μουσικές από διάφορες χώρες ενδεχομένως. Είναι πολύπλευρο το υλικό.

Πού παίζετε;

Στο δρόμο παίζουμε πολύ. Από εκεί ξεκινήσαμε κιόλας και παίζουμε και σε μικρά μαγαζάκια. Τα κομμάτια του δίσκου μας θα τα παρουσιάσουμε στο «Σταυρό του Νότου» στις 7 Μαΐου.

Γιατί επιλέξατε να παίζετε στο δρόμο;

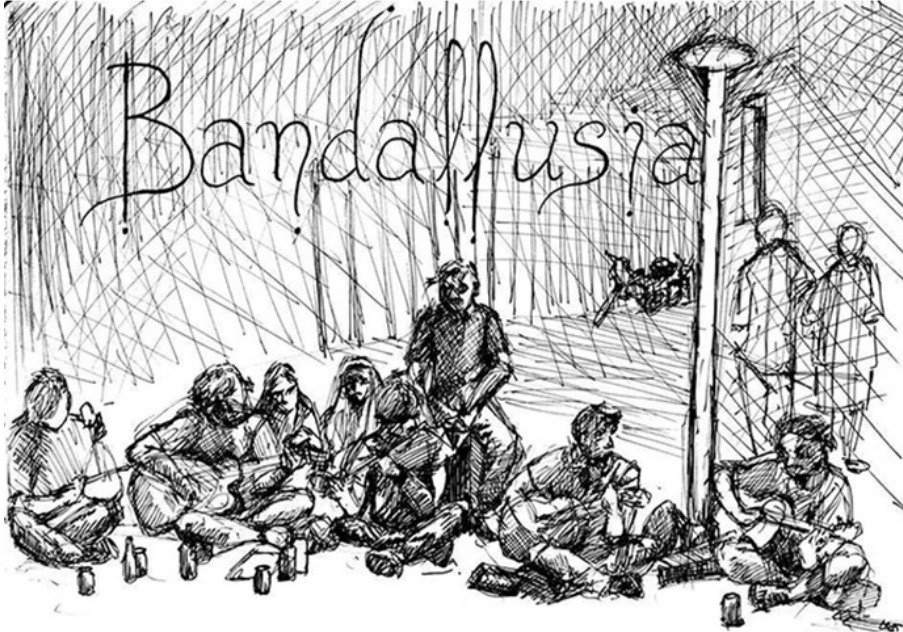
Όταν ξεκινήσαμε δεν είχαμε βγει στην αγορά για να αναζητήσουμε δουλειά. Απλά παίζοντας στο δρόμο βγάλαμε και ένα μεροκάματο, γνωρίσαμε πάρα πολύ κόσμο και κάπως έτσι ήρθαν οι προτάσεις για δουλειά. Μπήκαμε κι εμείς στη λογική να δουλέψουμε σωστά και να στήσουμε καλύτερα ένα πρόγραμμα που θα μπορεί να παρουσιαστεί σε μια μουσική σκηνή. Εκτός αυτών, ο δρόμος μάς δίνει πράγματα που δύσκολα τα συναντάμε στα μαγαζιά. Στα μαγαζιά έρχεται κόσμος που μπορεί να μη θέλει να ακούσει εσένα, να θέλει να βγει με την παρέα του και στο background να παίζουν μουσικοί. Ενώ στο δρόμο, όταν σταματούν, σημαίνει ότι σ' ακούνε, ότι κάτι τους τράβηξε, κάτι τους άρεσε, υπάρχει ένα πιο στενό δέσιμο. Δεν υπάρχει κάποιος λόγος να σταματήσουμε το δρόμο, περνάμε το ίδιο καλά όσο και παλιότερα και προσφέρει την ίδια ελευθερία. Είναι ωραίο.

Μάθατε μόνοι σας μουσική; Υπήρξαν δυσκολίες πάνω σ' αυτό το κομμάτι;

Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Παλιότερα ίσχυε πιο πολύ, τώρα οι περισσότεροι έχουμε μπει στη διαδικασία να κάνουμε και κανονικά μαθήματα. Ή είχαμε ξεκινήσει με άλλα όργανα και καταλήξαμε να παίζουμε άλλα. Ναι, φυσικά υπήρξαν δυσκολίες.

Ξέρω ότι οι ίδιοι σας γράφετε μουσική και στίχους. Από πού εμπνέεστε για να γράψετε τους στίχους και τη μουσική σας;

Ναι, γράφουμε εμείς μουσική και στίχους. Οι στίχοι των περισσότερων κομματιών εκφράζουν είτε καθημερινές ιστορίες είτε παραμύθια και προσωπικά βιώματα. Η μουσική, από την άλλη, είναι γέννημα θρέμμα της μπάντας.

Πιστεύετε ότι η κρίση ωθεί τον κόσμο να ακούσει εσάς;

Η κρίση πιστεύω ωθεί γενικότερα τον κόσμο να κάτσει και να ψάξει νέα πράγματα. Εμείς τυχαίνει να είμαστε νέοι καλλιτέχνες μέσα στην κρίση, αλλά δεν είμαστε και οι μόνοι. Και αυτό είναι πολύ ευχάριστο, επίσης. Τυχαίνει να απολαμβάνει μιας αποδοχής αυτό που κάνουμε ή με την πρώτη μας δουλειά αυτό που ξεκινάμε να πρεσβεύουμε.

Η κρίση πάντα είναι και πολιτιστική κρίση, δεν είναι μόνο οικονομική, οπότε είναι λογικό σε τέτοιες περιόδους οι άνθρωποι να ψάχνουν κάτι καινούριο. Όχι ότι κάνουμε κάτι καινούριο που δεν έχει ξαναγίνει, αλλά είμαστε καινούρια πρόσωπα, οπότε αυτό από μόνο του μπορεί να ωθήσει κάποιους να μας ακούσουν και να μας κρίνουν αντίστοιχα αν τους αρέσουμε ή όχι για να συνεχίσουν να μας ακούν ή όχι.

Τι ελπίζετε και τι προσδοκείτε για το μουσικό σας μέλλον;

Κατ' αρχάς, να μείνουμε έτσι όπως είμαστε. Περνάμε ωραία και δεν θα θέλαμε αυτό να χαλάσει. Πάντα έχουμε στο μυαλό μας μεγαλύτερα πράγματα. Θέλουμε να αναδειχτεί ο πρώτος μας δίσκος, να βγάλουμε κι άλλους δίσκους, να παίζουμε παντού, να παίζουμε σε όλη την Ελλάδα, αν είναι εφικτό και εκτός Ελλάδας, να γνωρίσουμε πολύ κόσμο, να ανέβουμε σε σκηνές μαζί με καλλιτέχνες που θαυμάζουμε. Είμαστε ακόμα στην αρχή, οπότε οι στόχοι και τα όνειρα είναι πάρα πολλά.

Ελπίζουμε, λοιπόν, η *Bandallusia* να επιτύχει τους στόχους της και ευχόμαστε ό,τι καλύτερο για τη μουσική της πορεία!

Τα μέλη του συγκροτήματος είναι οι:

- Ηλιάνα Πασπάλα: Τραγουδι, Μπεντίρ
- Γιώργος Αντώνης: Τραγουδι, Τουμπελέκι, Νταούλι, Νταϊρές
- Ορέστης Γαργουλάκης: Φλάουτο, Φλογέρα
- Μιχάλης Χρήστου: Λαούτο, Μπουζούκι, Κιθάρα
- Κωστής Παναγιώλης: Ηλεκτρική και Ακουστική Κιθάρα
- Αποστόλης Σταθόπουλος: Ακουστική Κιθάρα, Μπαγλαμάς
- Αλέξανδρος Ορφανός: Τρομπέτα, Ιρλανδικό Μπουζούκι, Λύρα
- Στέλιος Χρυσανθόπουλος: Ηλεκτρικό Μπάσο, Βιολί, Μπουζούκι
- Ηρακλής Τσεσμελής: Τύμπανα

Ζένια Ρούσου, Γ' Γυμνασίου

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΝΘΕΤΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΙ

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Ο Λουκιανός Κηλαηδόνης

γεννήθηκε το 1943 στην Κυψέλη και πέθανε στις 7 Φεβρουαρίου 2017 σε ηλικία 74 ετών στο Μαρούσι. Το είδος της μουσικής που τον απασχολούσε ήταν η ελληνική. Υπήρξε τραγουδιστής, συνθέτης και στιχουργός και έπαιζε πιάνο.

Η καλλιτεχνική καριέρα του ξεκίνησε στις αρχές της δεκαετίας του 1970, όταν έγραψε τη μουσική για τη θεατρική παράσταση του έργου της Κωστούλας Μητροπούλου, "Η Πόλη μας". Τα τραγούδια, στον ομότιτλο δίσκο που κυκλοφόρησε, ερμήνευσαν η Βίκυ Μοσχολιού και ο Μανώλης Μητσιάς. Συνέχισε παραγωγικός με πολλά τραγούδια και περισσότερη μουσική (προσωπικοί δίσκοι, συμμετοχές και συνεργασίες, μουσική ή/και στίχους για θεατρικά και κινηματογραφικά έργα, για τηλεοπτικές εκπομπές, κ.ά.). Πολλά από τα τραγούδια του αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν πολύ («Είμαι ένας φτωχός και μόνος καουμπόι», «Μια μέρα μιας Μαίρης», «Ο ύμνος των μαύρων σκυλιών», «Ντίσκο», κ.ά.). Είχε κάνει πάρα πολλές ζωντανές εμφανίσεις σε όλη την Ελλάδα και στην Κύπρο.

Για δέκα χρόνια έγραφε αποκλειστικά τη μουσική για το «Ελεύθερο Θέατρο» («Ελεύθερη Σκηνή»), με επιλεγμένα κομμάτια να περιλαμβάνονται στο άλμπουμ «Πάμε μαέστρο». Υπήρξε βασικός συνθέτης των παραστάσεων του «Θεσσαλικού Θεάτρου» της πρώτης περιόδου. Έχει συνεργαστεί με το Εθνικό Θέατρο, με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, με το Λαϊκό Θέατρο του Λ. Τριβιζά, με την παιδική σκηνή της Ξένιας Καλογεροπούλου κ.ά.

Έχει γράψει μουσική για τις ταινίες: «Οι κυνηγοί» και «Ο θίασος» του Θόδωρου Αγγελόπουλου, «Ελευθέριος Βενιζέλος» του Παντελή Βούλγαρη και «Οι Αθηναίοι» του Βασίλη Αλεξάκη, καθώς και για πολλές τηλεοπτικές εκπομπές.

Ευαγγελία Κρανιώτη, Α' Γυμνασίου

Ο Σταύρος Κουγιουμτζής

ήταν Έλληνας συνθέτης και στιχουργός με μικρασιατική καταγωγή. Γεννήθηκε το 1932 στη Θεσσαλονίκη, και συγκεκριμένα σε έναν προσφυγικό καταυλισμό κοντά στις φυλακές Γεντί-Κουλέ, και πέθανε το 2005 σε ηλικία 73 ετών από ανακοπή καρδιάς. Τα καλλιτεχνικά ρεύματα που ακολουθούσε ήταν το λαϊκό, το ελαφρολαϊκό και το έντεχνο.

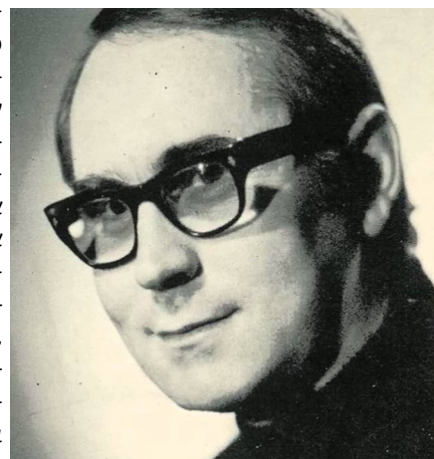
Άρχισε να ασχολείται με τη μουσική σε ηλικία 15 ετών και έκανε σπουδές στη Σχολή Πιάνου του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης. Το 1952 άρχισε να εργάζεται ως πιανίστας σε νυχτερινά κέντρα της πόλης. Το 1960 έγραψε το πρώτο του τραγούδι, το "Περιστεράκι", με το οποίο συμμετείχε στο φεστιβάλ του Ε.Ι.Ρ. (μετέπειτα Ε.Ρ.Τ.), το οποίο ερμήνευσε η Ζωή Κουρούκλη. Αργότερα γράφει επιτυχώς το "Μη μου θυμώνεις μάτια μου", που ερμηνεύτηκε αρχικά από τη Χορωδία Φ. Ε. Μ. (Φιλαρμονική Εταιρία Μάντζαρως) και στη συνέχεια από το Γιάννη Πουλόπουλο, όπως και το "Αν δεις στον ύπνο σου ερημιά". Συνεργάστηκε και με άλλα μεγάλα ονόματα της μουσικής σκηνής, όπως η Καίτη Χωματά και ο Γιάννης Βογιατζής.

Το 1966 έγραψε τη μουσική για "Το ταξίδι", του Γιώργου Θέμελη, στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας, σε σκηνοθεσία Ευγένιου Σπαθάρη, κι έτσι εμφανίστηκε πρώτη φορά στο χώρο του θεάτρου. Το 1967 μετακόμισε στην Αθήνα, ώστε να συνεργαστεί με τη δισκογραφική εταιρεία ΜΙΝΟΣ και με τους τότε ανερχόμενους τραγουδιστές, Γιώργο Νταλάρα, Χαρούλα Αλεξίου, Γιάννη Καλατζή και Γιάννη Πάριο. Την περίοδο εκείνη έγραψε τα σημαντικότερα κομμάτια της καλλιτεχνικής του πορείας: *Πού 'ναι τα χρόνια* (Α. Δασκαλόπουλος), *Να 'τανε το '21* (Σ. Τσώτου) –το τραγούδι που τον απογείωσε– *Κάπου νυχτώνει* (Σ. Κουγιουμτζής), *Όλα καλά κι όλα ωραία* (Σ. Κουγιουμτζής), *Ο ουρανός φεύγει βαρύς* (Σ. Κουγιουμτζής), *Έτσι είν' οι άνθρωποι* (Σ. Τσώτου).

Αν και όντας ο ίδιος στιχουργός, συνεργάστηκε και με άλλους επίσης μεγάλους στιχουργούς, όπως το Μάνο Ελευθερίου, Κώστα Βίρβο, Σώτια Τσώτου, Μιχάλη Μπουρμπούλη, Λευτέρη Παπαδόπουλο και ποιητές, όπως το Γιώργο Θέμελη, Ντίνο Χριστιανόπουλο και Κώστα Βάρναλη. Επίσης, συνεργάστηκε και με άλλους μεγάλους ερμηνευτές, όπως το Δ. Μητροπάνο, την Α. Βίση, τον Α. Καλογιάννη και την Ε. Αρβανιτάκη σε μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της το "Το κόκκινο φουστάνι". Τραγούδια του ερμήνευσε και η σύζυγός του Αιμιλία Κουγιουμτζή.

Μετά από τα 11 χρόνια σιωπής που ακολούθησαν, κατά τη διάρκεια των οποίων γύρισε στη Θεσσαλονίκη, την πόλη που τόσο αγαπούσε, χάρη στο Γιώργο Νταλάρα επανεμφανίστηκε στο προσκήνιο το 1998. Τότε έγραψε καινούργια κομμάτια βασισμένα στη βυζαντινή παράδοση, που ηχογραφήθηκαν στο Μέγαρο Μουσικής με τον Νταλάρα και την Αιμιλία Κουγιουμτζή και με τη συνοδεία χορωδίας. Ο τίτλος του δίσκου ήταν "Υμνοι αγγέλων σε ρυθμούς ανθρώπων". Η τελευταία δισκογραφική του παρουσία το 2001 ήταν το "Έβρεχε ο κόσμος", με 11 τραγούδια που έγραψε με την κόρη του Μαρία Κουγιουμτζή και το Γιώργο Χριστοδούλου.

Μετά από τα 11 χρόνια σιωπής που ακολούθησαν, κατά τη διάρκεια των οποίων γύρισε στη Θεσσαλονίκη, την πόλη που τόσο αγαπούσε, χάρη στο Γιώργο Νταλάρα επανεμφανίστηκε στο προσκήνιο το 1998. Τότε έγραψε καινούργια κομμάτια βασισμένα στη βυζαντινή παράδοση, που ηχογραφήθηκαν στο Μέγαρο Μουσικής με τον Νταλάρα και την Αιμιλία Κουγιουμτζή και με τη συνοδεία χορωδίας. Ο τίτλος του δίσκου ήταν "Υμνοι αγγέλων σε ρυθμούς ανθρώπων". Η τελευταία δισκογραφική του παρουσία το 2001 ήταν το "Έβρεχε ο κόσμος", με 11 τραγούδια που έγραψε με την κόρη του Μαρία Κουγιουμτζή και το Γιώργο Χριστοδούλου.

Ανδριανή Καλαμπόγια, Α' Γυμνασίου

Η παράδοση της καντάδας στην Πρέβεζα: συνομιλώντας με τον κύριο Λεωνίδα Μπαρκούζο, παλιό κανταδόρο

Ποια είναι η ιστορία της καντάδας στην Πρέβεζα;

Όπως σε όλες τις μικρές πόλεις της Ελλάδος, δεν υπήρχαν οι ορχήστρες τότε, υπήρχαν διάφορες παρέες που κάνανε το κέφι στα μαγαζιά. Τέτοιες παρέες είχε πολλές η Πρέβεζα, η οποία πραγματικά φημιζόταν, γιατί εκτός από τη φωνητική μουσική παίζανε και όργανα ακόμα, παίζανε κιθάρες, κορνέτες, ακορντεόν, παίζανε πάρα πολλά όργανα... Και επειδή η Πρέβεζα τότε ήταν μια πολιτεία που δεν είχε αυτοκίνητα και οι νύχτες ήταν

ήσυχες, εμείς μαζευόμασταν στην ταβέρνα το βράδυ και από την ταβέρνα παίρναμε τις κιθάρες και φέρναμε γύρα όλη την Πρέβεζα, σε σημείο που, για να μη μας ενοχλούνε, η αστυνομία μας προστάτευε, ενώ τους άλλους δεν τους άφηνε να τραγουδάνε. Η Πρέβεζα ήταν μια πολιτεία στην οποία ωριμάζε το είδος αυτού του τραγουδιού. Δεν τραγουδούσαν στις άλλες πόλεις της Ελλάδας. Η Πρέβεζα είχε αυτό το χάρισμα, ήταν στοιχείο της πόλης.

Η καντάδα σχετίζεται κυρίως με τα Επτάνησα. Θεωρείτε ότι η Πρέβεζα επηρεάστηκε από το Ιόνιο;

Βέβαια, επηρεάστηκε η Πρέβεζα, δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς, γιατί πάρα πολλοί κάτοικοι των Ιονίων νήσων ήρθαν και μείνανε στην Πρέβεζα και αυτοί αποτέλεσαν στέκια, αποτέλεσαν εστίες που αναπτύχθηκε η καντάδα.

Εσείς πότε ξεκινήσατε να ασχολείστε με τις καντάδες;

Από το Γυμνάσιο, από το 1948. Η Πρέβεζα είχε αυτό το χάρισμα, το να τραγουδάνε στις ταβέρνες και στις γειτονιές, ήταν πάρα πολύ διαδεδομένο αυτό το είδος μουσικής στην πόλη.

Τι περιεχόμενο είχαν οι καντάδες;

Συνήθως τα τραγούδια ήταν ερωτικά, τραγουδάγαν τα παιδιά για να ακούν οι κοπέλες. Ο καθένας που αγάπαγε μια κοπέλα, πηγαίναμε παρέα και της τραγουδάγαμε το βράδυ. Και παρότι η αστυνομία τότε το απαγόρευε διότι το τραγούδι ξύπναγε τους ανθρωπούς που ήθελαν να πάνε για δουλειά την επόμενη μέρα, εν τούτοις όταν ήμασταν εμείς, η παρέα, η αστυνομία μας προστάτευε.

Οι καντάδες τραγουδιόντουσαν και κάπου αλλού εκτός από τις ταβέρνες; Για παράδειγμα, σε πανηγύρια ή σε γιορτές;

Όχι, τραγουδιόντουσαν πάρα πολύ στις ταβέρνες. Την εποχή εκείνη στην Πρέβεζα η μοναδική διασκέδαση ήταν η ταβέρνα. Δεν είχε τίποτα άλλο πέρα από τα μαγαζιά αυτά, που πούλαγαν το κρασί και τους μεζέδες: τον Αμβρόσιο, τον Γκάφα και άλλα, στα οποία σύχναζαν οι νέοι της εποχής και αφού εκεί τα πίνανε, μετά κάνανε και μια γύρα στην πόλη. Τα βράδια μετά τις δώδεκα που η ταβέρνα έκλεινε, το γλέντι συνεχιζόταν στις γειτονιές.

Πώς μαθαίνονταν τα τραγούδια, από πατέρα σε γιο;

Από τις συναστροφές. Ήξερε ένας ένα τραγούδι απ' τον πατέρα του ή απ' τον περιβάλλον του και το μαθαίναμε κι εμείς. Προφορικά, κάνοντας παρέα με παλιότερους μαθαίναμε κι εμείς τα τραγούδια αυτά.

Υπήρχαν επαγγελματίες κανταδόροι ή το ασκούσαν όλοι αποκλειστικά ως χόμπι;

Όχι, ερασιτέχνες όλοι. Υπήρχαν ορισμένοι οι οποίοι παίζανε

στην ορχήστρα. Παίζανε ακορντεόν, κιθάρα, μπουζούκι, κορνέτα, παίζανε διάφορα όργανα και φτιάχνανε την ορχήστρα. Και μία από τις ορχήστρες ήταν και η "Καλλιτεχνική Συντροφιά της Πρέβεζας", έτσι λεγόταν. Η Καλλιτεχνική Συντροφιά ήτανε ξακουστή εδώ στην Ήπειρο. Έκαναν χορό τα Γιάννενα ή η Άρτα, αυτούς φώναζαν. Δεν είχαν τότε εδώ στην Ήπειρο άλλες ορχήστρες. Μόνο η Πρέβεζα είχε και αυτή λόγω την Επτανήσων.

Ποια είναι η θέση της

καντάδας στη σημερινή Πρέβεζα;

Σήμερα δεν υπάρχει καντάδα. Έχει σταματήσει το φαινόμενο αυτό, διότι τα μαγαζιά τα οποία υπήρχαν τότε ήταν συνήθως στέκια, δηλαδή ήταν μαγαζιά όπως του Αμβρόσιου, του Μυζικού, που δεν είχαν μουσική, αλλά τραγούδι. Αυτά τα πράγματα σιγά σιγά ξεφτίσανε, έφυγαν από τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Αναπτύχθηκαν τα πικάπ, ενώ πριν δεν υπήρχαν τέτοια πράγματα εδώ. Αν είχε ένα γραμμόφωνο κάποιος και δυο τρεις δίσκους, αυτός ήταν ο Κατσικοβόρδος, ο οποίος ήταν παλιός κανταδόρος και μερακλής, του άρεσαν τα τραγούδια και είχε ένα μαγαζί.

Μπορεί να αναβιώσει η καντάδα στην Πρέβεζα;

Αποκλείεται να αναβιώσει η καντάδα στην Πρέβεζα. Δεν τραγουδάει τώρα ο κόσμος. Μετά εξαπλώθηκαν τα πικάπ, εξαπλώθηκαν τα γραμμόφωνα, τα μαγαζιά είχανε μουσική δική τους. Με το πικάπ χάθηκαν οι κανταδόροι από την Πρέβεζα. Γιατί μπορεί στο μαγαζί να υπήρχαν 30 πελάτες και στους 25 να άρεσε το πικάπ. Δεν ήθελαν τραγούδια κι έτσι σταμάτησε να τραγουδά ο κόσμος. Χώρα η φτώχεια που κάλπαζε. Δεν είχε ο κόσμος διάθεση να βγει και να τραγουδήσει, τον απασχολούσανε άλλα προβλήματα, το θέμα της εργασίας, το θέμα της αποκατάστασης.

Εσείς πότε σταματήσατε να τραγουδάτε καντάδες;

Εγώ σταμάτησα από το 1960. Εδώ και 50 χρόνια, γιατί άρχισε η μουσική να μπαίνει, οπότε σιγά σιγά αυτοί που τραγουδούσαν περιορίστηκαν. Ενώ πρώτα έλεγε ο άλλος «πάμε να ακούσουμε τα παιδιά», μετά σιγά σιγά μπήκαν τα πικάπ, μπήκαν τα καινούρια τραγούδια, μπήκαν οι δίσκοι, μπήκαν τα μαγνητόφωνα, μπήκαν τα κασετόφωνα και γέμισε ο τόπος. Πήγαινες να κάτσεις στο μαγαζί και ο άλλος δεν ήθελε, έλεγε στο μαγαζάτορα να βάλει ένα δίσκο. Έβαζε το δίσκο και κανείς δεν τραγουδάγε, ποιος να τραγουδήσει...

Αν μπορούσατε θα ξαναφέρνατε το έθιμο της καντάδας στην Πρέβεζα;

Είναι πολύ δύσκολο. Δεν υπάρχουν ειδικά μαγαζιά τώρα, τότε ήταν τα μαγαζιά τα ίδια στα οποία σύχναζαν αυτοί που τραγουδούσαν. Τα μαγαζιά αυτά έκλεισαν. Παλιότερα η καντάδα ήταν τρόπος διασκέδασης, αλλά οι εποχές αλλάξαν, αλλάξαν τα ήθη και τα έθιμα...

Αλκηστις Κυρίτση, Στρατούλα Κουτρούμπα,
Ελισάβετ Τσαούση, Γεράσιμος Μαρκής,
Α' Γυμνασίου

Ο Γιώργος Βέης επισκέφτηκε το Μουσικό Σχολείο την Παγκόσμια Ημέρα της Ποίησης και είχαμε τη χαρά να μιλήσουμε μαζί του

Την Παγκόσμια Ημέρα της Ποίησης, 21 Μαρτίου 2017, ο ποιητής, κριτικός, διπλωμάτης Γιώργος Βέης ήταν καλεσμένος του Συλλόγου «Περί Βιβλίου» σε μια εξαιρετική εκδήλωση για την Ποίηση. Με την ευκαιρία αυτή, αλλά και τη μεσολάβηση της κ. Άννας Αφεντουλίδου και της κ. Σοφίας Πασσά είχαμε τη χαρά να τον υποδεχτούμε και στο σχολείο μας, να τον γνωρίσουμε από κοντά, να μιλήσουμε μαζί του για τη ζωή του, το έργο του, τα ταξίδια του, την ποίηση... Κι ενώ η συντακτική ομάδα είχε ετοιμάσει μερικές ερωτήσεις για τον καλεσμένο μας, η συζήτηση μαγνήτιζε όλο και περισσότερους και όλο και περισσότερες ερωτήσεις γεννιόντουσαν... Σας παραθέτουμε λοιπόν, ένα μέρος της απολαυστικότητας συζήτησης που είχαμε με αυτήν την αξιοθαύμαστη προσωπικότητα: τον κ. Γιώργο Βέη.

Από πού πήρατε την έμπνευσή σας να ξεκινήσετε να γράφετε ποιήματα;

Την πήρα από τους συμμαθητές μου, στο σχολείο. Ξεκίνησα να γράφω στη Γ' Δημοτικού. Αν το καταλαβαίνετε αυτό, καταλαβαίνετε τι μπορώ να έχω γράψει. Έχω γράψει για τα παιδιά, έγγραφα για τους φίλους μου και αυτό που ήταν σημαντικό είναι ότι οι φίλοι μου μου έλεγαν να γράψω κι άλλα. Και γράφαμε ο ένας με τον άλλον για την παρέα. Έγραφα για να περνάμε καλά, τραγουδάκια, ποιήματα που είχαν ομοιοκαταληξία, ρυθμό. Ήτανε, βέβαια, ξεπατικοτούρες, λέξεις παλιές, δεν ξέρω αν υπάρχουν πια' αντίγραφα, δηλαδή, ποιημάτων που μας άρεσαν, της εποχής εκείνης, Δροσίνη, δηλαδή, Παλαμά κτλ. Αυτό που μου άρεσε όμως ήταν η συνείδηση, ότι υπήρχε μια ανάγκη να κάνουμε αυτά τα παιχνίδια. Και βέβαια κάναμε και απαγγελίες ερασιτεχνικές πέρα από τις εθνικές γιορτές. Επίσης, αυτό που είχε σημασία είναι ότι καταλάβαινα ότι η ποίηση δεν είναι κάτι ατομικό, ότι αφορούσε και κάποιον άλλο. Αργότερα, ξεκίνησα να γράφω ιστοριούλες και στη Δ' Δημοτικού η δασκάλα έβλεπε ένα παιδί που διάβαζε κάτι άλλο απ' το βιβλίο κι ήταν το τετράδιο με τα διηγήματα. Για καλή μου τύχη και καλή μας τύχη δεν μας επέβαλε καμία ποιητή, αλλά είπε 'να διαβάζετε τα διηγήματα του Γιώργου στο διάλειμμα ή στο σπίτι' και μένα με παρότρυνε να γράφω. Δεν μας έριξε κανένα κερανούδι ότι κάναμε αταξία. Αυτά ήταν τα σπέρματα. Ήταν οι αρχές για να καταλάβω ότι είναι κάτι σημαντικό να γράφεις ποιήματα και διηγήματα. Ήμουν, δηλαδή, μικρούλης στη Δ' Δημοτικού και ήξερα ότι είχα ένα τετράδιο στο οποίο έγραφα. Κι αν έπαιρνα καλούς βαθμούς η μαμά μου μου έπαιρνε 100φύλλο τετράδιο για να γράφω τα διηγήματα και έχω ακόμα. Αυτά τα βιώματα για τον ποιητή είναι κατακλυστικά, είναι σημαντικά, κοσμογονικά. Όσες βιογραφίες ποιητών διάβασα, οι παιδικές ηλικίες τους ήταν καθοριστικές για το μέλλον. Αν κάτι πήγαινε στραβά στο σπίτι ή στο σχολείο, εγώ δεν θα συνέχιζα, γιατί η ποίηση είναι κομμάτι της κοινωνίας και η κοινωνία κομμάτι της ποίησης. Καταλάβαινα, δηλαδή, το συλλογικό εκεί πέρα, στο σχολείο. Ήμουν τυχερός που είχα καλούς γονείς και καλούς δασκάλους. Είμαι το παιδί των δασκάλων μου επίσης. Και θέλω να πω πόσο τυχερός και τυχεροί είστε, κορίτσια και αγόρια εδώ, που έχετε δασκάλους που αγαπούν αυτό που κάνουν. Το βλέπω από την πρώτη στιγμή που ήρθα. Το σχολείο είναι και ποιητικό εδώ αν μου επιτρέψετε. Ποίηση και μουσική είναι αδέρφια, είναι αδερφές μούσες και συναγωνίστριες. Κατά τον Χέγκελ, η κορυφαία τέχνη του κόσμου είναι η ποίηση και τον διορθώνει ο μαθητής του και λέει, όχι, είναι η μουσική. Γιατί η μουσική δεν έχει ανάγκη από λέξεις καν. Η μουσική μεταδίδεται ελεύθερα χωρίς τα δεκανίκια ή τα φορεία των νοημάτων, που είναι καμιά φορά οι ταλαιπωρημένες λεξούλες, τραυματισμένες από τη χρήση. Γιατί ο ποιητής, έχει να κάνει αυτό, να καθαρίσει βρωμιές που έχουν οι λέξεις πάνω από τη χρήση. Τραύματα που έχουν υποστεί οι λέξεις. Ο ποιητής είναι γιατρός από μια άποψη, ενώ ο μουσικός έχει τις κλίμακες και δίνει το μήνυμα. Καταλαβαίνετε πόσο σημαντικό είναι να κάνετε μουσική.

Θα ήθελα να σας ρωτήσω αν σας έχει επηρεάσει το γράψιμο κάποιου άλλου ποιητή και τι επιπτώσεις είχε αυτό σε σας. Αν άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο γράφετε.

Στην τέχνη δεν υπάρχει παρθενογένεση. Γεννιούνται από επιδράσεις όλα τα πράγματα. Μέσα μας έχουμε τις φωνές των άλλων. Είμαστε τα βιβλία που έχουμε διαβάσει και συγκεκριμένα οι ποιητές και οι ποιήτριες που έχουμε διαβάσει. Φυσικά είμαστε επηρεασμένοι και έχουμε δύο επίπεδα επίδρασης. Της συνειδητής και της ασυνείδητης. Στην ασυνείδητη μπαίνει και η *κρυπτομνησία*. Είναι μια λέξη που τη δημιούργησε ένας συγγραφέας του περασμένου αιώνα. Είναι κάτι που διαβάζουμε και το έχουμε αποβάλει, αλλά αυτό υπάρχει μέσα μας και εμφανίζεται. Στο πρώτο επίπεδο με έχουν επηρεάσει όλοι οι μεγάλοι Έλληνες ποιητές: ο Σεφέρης, ο Ελύτης, ο Εμπειρικός, κυρίως το δημοτικό τραγούδι, που με ακολουθεί έως τώρα. Υπάρχουν στιγμές που δεν το αντιλαμβάνομαι, αλλά γράφω με δεκαπεντασύλλα-

βο και τομή στον έβδομο στίχο. Και εγώ δεν ήθελα να γράφω με το δημοτικό τραγούδι την ώρα εκείνη ως δάσκαλο, βγαίνει όμως το δημοτικό, βγαίνει ο δεκαπεντασύλλαβος, ο εθνικός στίχος, ο δικός μας. Με έχει επηρεάσει επίσης η ξένη ποίηση, γιατί μικρός διάβαζα ξένες γλώσσες και είχα μεταφράσει ξένους ποιητές. Για να απαντήσω για τη δική μου συγκεκριμένη περίπτωση με επηρέασαν και Αμερικανοί της γενιάς του '60', οι λεγόμενοι *μπιτ* ποιητές (*beat generation*), που μετέφρασα κιόλας. Παράλληλα και Γάλλοι, γιατί κάνοντας Γαλλικά διάβαζα και γαλλική ποίηση σιγά-σιγά στο σχολείο και όταν πήρα το πτυχίο των γαλλικών διάβαζα Jean Joubert, του οποίου μετά έγινα κι εγώ συνάδελφος, έγινα διπλωμάτης, όπως αυτός. Αργότερα με επηρέασαν και οι Κινέζοι. Αλλά η κυριότερη επίδραση για μένα ήταν η τρίτομη ανθολογία του Μιχάλη Περάνθη. Εγώ μπήκα στο δημοτικό το '67 και βγήκα με το τέλος της δικτατορίας και τότε είχαμε περιορισμένα βιβλία, δεν μπορούσαμε να βρούμε εύκολα πολλούς ποιητές, υπήρχε μια λογοκρισία, αλλά ο Περάνθης ήταν γενικός και εκεί διάβασα πάρα πολλά ποιήματα. Μου έκανε εντύπωση ο Καββαδίας με τα ταξίδια του, καθώς πάντα ήθελα να ταξιδέψω κι εγώ. Ήταν ένας από τους ποιητές που με στιγμάτισαν. Ήθελα κι εγώ να ταξιδεύω, όπως και ο πατέρας μου, ο οποίος ήταν ασυρματιστής -όπως ο Καββαδίας- πρώτα σε εμπορικό πλοίο και μετά σε πολεμικό και καθώς διάβαζα Καββαδία, μεγάλωνα μαζί μ' αυτά τα ταξίδια. Και επρόκειτο η ποίηση του Καββαδία να είναι προφητική για μένα, γιατί πήγα στους ωκεανούς που πήγε κι αυτός. Με ώθησε να βγω απ' το καβούκι της γειτονιάς. Με ώθησε να βγω στον κόσμο. Με βοήθησε να ξέρω ότι μπορείς να ζεις καλά και έτσι, ταξιδεύοντας δηλαδή. Δηλαδή η ποίηση έμπαινε στη ζωή του, ήταν πολύ σημαντικό αυτό. Αυτά δεν τα καταλάβαινα τότε όμως, ήταν τα ασυνείδητα.

Εκτός από τους ποιητές σάς έχει επηρεάσει και η κουλτούρα των λαών στις διάφορες χώρες που μείνατε;

Με επηρέασε ο τρόπος των ποιητών των χωρών αυτών. Στην ποίηση -για την οποία είμαστε σήμερα εδώ- και όχι τόσο στην πεζογραφία, αυτό που με επηρέασε πολύ ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι ντόπιοι ποιητές δούλευαν. Πιο πολύ ένιωσα ένα διάλογο μαζί τους, γιατί εγώ

πίγνα διαμορφωμένους, κάπως, εκεί, αλλά ο ποιητής είναι μια μάζα που πλάθεται συνέχεια' όσο στατικός είναι, τόσο κακός ποιητής είναι, όσο ανοιχτός είναι, προσπαθεί να αλλάξει. Ο μεγάλος μας ποιητής, ο Ελύτης, έκανε πάντοτε άλματα. Μέχρι που πέθανε άλλαξε τις μορφές. Προσπαθούσε να κάνει κάτι άλλο. Δεν έγραψε δυο ή τρία *Άξιον Εστί*, που θα μπορούσε, αλλά κάνει αλλαγές. Στη δική μου περίπτωση έπαιξε ρόλο η Ασία, όπου έχω δαπανήσει περίπου 10-12 χρόνια, δουλεύοντας και ζώντας εκεί, και μάλιστα γνώρισα από κοντά ποιητές, ιδίως της Κίνας. Είναι αναπόφευκτο να σε επηρεάσουν. Υπάρχουν περιπτώσεις που ο ποιητής είναι μονόχορδος, μονολιθικός και από την αρχή μέχρι το τέλος της καριέρας του, της ζωής του, της ποιητικής του γραφής παραμένει ο ίδιος, όπου και να πάει θα γράψει το ίδιο πράγμα. Και αυτό επίσης είναι μέσα στην ποίηση, εξαρτάται πάντα και στα μαθήματα που κάνετε και στη ζωή και στη σχέση των ανθρώπων και στην τέχνη, το αποτέλεσμα. Δεν μετράει η πρόθεση, δεν μετράει τίποτα άλλο παρά το χαρτί, το τυπωμένο βιβλίο. Η πρόθεση αν επηρεαστώ ή όχι είναι ύστερο. Τα πρώτο είναι να μπορώ να δουλέψω αυτά που έχω στο μυαλό μου. Να βγάλω κάτι που να είναι μουσικό, εναρμονισμένο με τους κανόνες της τέχνης που υπάρχουν.

Τι σημαίνει για σας να γράφετε ποίηση;

Είναι πολύ μεγάλο ερώτημα αυτό. Είναι θέμα ψυχοσωματικό. Γράφεις ποίηση, γιατί δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς. Εγώ πλέον γράφω ποιήματα που με διαλέγουν. Από μια στιγμή και μετά πολλοί ποιητές και ποιήτριες γίνονται φερέφωνα της ποίησης. Δηλαδή η ποίηση είναι μαζική, ολιστική. Μετά έρχεται ο κόσμος, δηλαδή, όπως ο μουσικός ή ο γλύπτης βλέπει 4-5 κυβικά μέτρα μαρμάρου και αμέσως νομίζει και ξέρει ότι εκεί υπάρχει η Αφροδίτη της Μήλου. Σε μένα τα ποιήματα έρχονται, όχι πολύ συχνά, αλλά όταν έρχονται πρέπει να τα γράψω. Δεν προλαβαίνω πάντα να αποδώσω αυτό που έχω μέσα μου, γιατί καμιά φορά είναι συμπτυκνωμένο άμορφα και γράφοντάς το για να το ξεκαθαρίσω μπορεί να το χαλάσω. Μπορεί να μην μείνει τίποτα στο τέλος. Είναι μια διαδικασία ψυχική, είναι κάτι νευρώνες στον εγκέφαλο που παράγουν κάποια μηνύματα, κάποιους σπινθήρες και βλέπουν οι ποιητές, όπως κι εγώ, τα πράγματα λίγο διαφορετικά. Είναι μια απόκλιση. Για να το αποδώσεις αυτό θέλει πολλή δουλειά, πολύ χρόνο και δεν τα καταφέρνω πάντα. Το ποίημα όμως ξανάρχεται, οπότε, όταν βρω χρόνο παίρνω τα μοτίβα που έχουν έρθει στο μυαλό μου και τα γράφω. Είναι ένας συνδυασμός έμπνευσης, δουλειάς και ενός X παράγοντα, που εγώ προσωπικά δεν μπορώ να τον ονομάσω διαφορετικά. Είναι μια έφοδος από το ασύνειδο και από το συλλογικό ασύνειδο. Είναι από τα πράγματα που υπάρχουν μέσα μας και τα κουβαλάμε από μνήμες προηγούμενων. Πολλές φορές γράφω για πράγματα που αφορούν άλλους και δεν τους ξέρω.

Έχει μελοποιηθεί κάποιο από τα ποιήματά σας;

Αρκετά. Υπάρχουν στο διαδίκτυο, μπορείτε να τα βρείτε. Το τελευταίο είναι το "Οία, Σαντορίνη" και σε λίγο θα βγει ένα CD με 11 μελοποιημένα ποιήματα από τον κ. Θανάση Νικόπουλο.

Υπάρχουν κάποιες συμβουλές που θα μπορούσατε να δώσετε σε νέους ποιητές, συγγραφείς για το πώς να εκφράζονται;

Ναι, μπορώ να δώσω. Αυτές που μου έδωσαν. Η δική μου πολύ μικρή οδηγία είναι να διαβάζουμε τους κλασικούς ποιητές, να διαβάζουμε τους δασκάλους, γιατί οι δάσκαλοι έχουν το μέτρο. Έχουν κατασταλάξει πράγματα που μπορούν να μας βοηθήσουν να ξεκινήσουμε μαζί τους. Πρέπει να έχουμε υπόψη μας τι έχει γραφτεί στο χώρο ή σε δυο-τρεις λογοτεχνικές εθνικές, δηλαδή, Γαλλία, Αγγλία, Ελλάδα και να υπάρχει ένα μέτρο και βάσει αυτών των οδηγιών γραφής, οδηγιών πλεύσης να αρχίσει κανείς να βλέπει τα δικά του. Η δεύτερη οδηγία είναι να υπάρχει -κατά τη γνώμη μου- πυκνωση και μουσική. Να υπάρχει, δηλαδή, μια αρμονία σε αυτό που γράφει κανείς και να είναι πυκνός ο λόγος, να μην είναι αναλυτικός. Όσο πιο αναλυτικός ο λόγος

γίνεται, τόσο πιο δύσκολα η ποίηση μαζεύεται εκεί μέσα. Η ποίηση είναι λάμψη, είναι σαν ένα κομμάτι που βγαίνει μέσα από ένα μεγάλο αριθμό πραγμάτων και ξεχωρίζει σαν διαμάντι, σαν χρυσάφι. Ο μεγαλύτερος ποιητής του 20ού αιώνα -κατά τη γνώμη πολλών- ο Ezra Pound, μία λέξη έδινε όταν τον ρωτούσαν νέοι ποιητές προς το τέλος του βίου του και αυτή η λέξη ήταν ένα ρήμα, "condensare": να πυκνώνει κανείς το λόγο του. Το τρίτο που θα μπορούσα να πω είναι να υπάρχει διάλογος με τους ποιητές. Δηλαδή, να μην είναι κανείς απομονωμένος και νιώθει ότι ανακάλυψε τον τροχό ή την πυρά. Θα πρέπει να υπάρχει μια ανταλλαγή, να υπάρχει μια επαφή με ποιητές για να ξέρει κανείς πώς πορεύεται. Το τέταρτο είναι να μην είναι κανείς αυτάρεσκος, φιλαυτος, αυτιστικός, εγωιστής και νάρκισσος, επειδή του έχει δώσει ο Θεός αυτό το χάρισμα. Πρέπει να είναι απλός, ταπεινός και έτοιμος να κάνει βήματα προς τα πέρα, να κάνει αλλαγές, να μη χαρεί που έφτασε κάπου και του είπαν οι κριτικοί ότι είναι καλός. Μια φίλη μου, η Δήμητρα Χριστοδούλου, λέει ότι πρέπει να το αφήσεις αυτό, να πετάξεις από το γραφείο όλα τα χαρτιά και να βάλεις καινούργια. Να προκαλέσεις τον εαυτό σου να γράψει κάτι καινούργιο.

Εσείς γράφετε περισσότερο όταν είστε χαρούμενος ή λυπημένος;

Ανήκω σ' αυτούς που ποίηση δεν μπορούν να γράψουν χαρούμενοι. Όταν είμαι χαρούμενος, η χαρά και η ευτυχία είναι τόση, που δεν έχω χρόνο να κάνω αυτό. Αλλά η ποίηση με μένα δουλεύει ιαματικά όταν υπάρχουν προβλήματα ή εντάσεις ή στιδήποτε άλλο που δεν είναι χαρά. Μπορώ να θυμηθώ λίγους ποιητές που έγραψαν χαρούμενοι.

Πόσο σημαντικό είναι για έναν καλλιτέχνη και ειδικά στις μέρες μας να είναι στρατευμένος;

Ξέκίνησα και είπα πριν ότι είμαι εδώ που είμαι σήμερα και μιλάω με αυτήν την ιδιότητα την Παγκόσμια Ημέρα της Ποίησης, επειδή υπήρχε μια κοινωνικότητα μέσα στο σχολείο, δηλαδή προσέλαβα από πολύ μικρός τον αντίκτυπο, δηλαδή την ηχώ και την αντήχηση του γραπτού λόγου, υπήρχε μια ανταπόκριση. Βεβαίως στρατεύση στην κοινωνικότητα, στην αποστολή της ποίησης, όχι στρατεύση σε έναν κομματικό φορέα -στενά μιλώντας- δηλαδή, όχι κοινωνικοπολιτική στράτευση Α' βαθμού, να είσαι στρατιώτης μιας κομματικής γραμμής και να γράφεις για το κόμμα ή την κομματική πολιτική. Είσαι στρατευμένος στην κοινωνικότητα, στη συλλογικότητα, στην αλληλεγγύη. Ο ποιητής δεν ζει σ' ένα κρυστάλλινο πύργο, σ' ένα απομονωμένο μέρος, είναι παράγοντας της κοινωνίας, ακόμα κι όταν είναι πολύ μακριά από την κοινωνία. Άπαξ και δημοσιεύσει μπαίνει στο παιχνίδι της κοινωνικότητας, μπαίνει στο στίβο της αλληλεγγύης, είναι στρατευμένος θέλοντας και μη μέσα στην κοινωνία. Στράτευση σημαίνει και κάτι άλλο: συνέπεια. Συνέπεια απέναντι στον κόσμο. Άλλο θέμα αν καμιά φορά ο ποιητής πάει μακριά και δεν τον καταλαβαίνει ο κόσμος, τότε κάτι γίνεται εκεί: ίσως ο κόσμος δεν έχει εκπαιδευτεί, αλλά και ο ποιητής πρέπει να έχει υπόψη του ότι πρέπει να υπάρχει μια αλληλεγγύη στην επικοινωνία, όχι να κάνει συμβάσεις, αλλά να μην είναι κρυπτικός ή τόσο πολύ μυστικοπαθής, να ανοίγει λίγο το νόημα προς τα έξω. Είναι μεγάλη υπόθεση αυτή.

Πόσο επηρέασε το επάγγελμά σας τη ζωή σας και ιδιαίτερα την ποίησή σας;

Πάρα πολύ. Εγώ θα έγραφα έτσι κι αλλιώς, αλλά ζώντας τα 29 χρόνια από τα 35 της θητείας μου σε 10 διαφορετικές πόλεις του κόσμου σε 5 ηπείρους ήταν επόμενο να έχω μια πιο σφαιρική άποψη για τα πράγματα. Το ότι αυτό με επηρέασε είναι γεγονός, τώρα αν ήταν για καλό ή για κακό, αν θα έγραφα καλύτερα ποιή-

Περιεχόμενα

ποιήματα στην Καλλιθέα ως δικηγόρος, δεν το ξέρω αυτό. Πάντως, ξέρω ότι μου άνοιξαν ορίζοντες, αλλά και μου ανέβασαν τον πήχη ταυτόχρονα. Και ζώντας μακριά από την Ελλάδα αναπτύσσεις μια ειδική σχέση με την πατρίδα σου, τη σχέση αυτή την κάνεις νοσταλγική, την κάνεις μελαγχολική, την ελέγχεις για να μη γίνει βάρος και της δίνεις μια θέση πολύ ψηλά και ταυτόχρονα ελέγχεις να μη σε πληγώνει, να μη γίνει η πατρίδα σου βάρος, επειδή λείπει, αλλά ανάγκη, χαρμόσυνη ανάγκη.

Ποια συναισθήματα πιστεύετε ότι μεταφέρετε μέσω των ποιημάτων σας στους αναγνώστες;

Από αυτά που ξέρω, από τους κριτικούς, από τις εντυπώσεις που έρχονται σε εμένα, νομίζω ότι αυτό που μεταδίδεται κατά κύριο λόγο είναι μια συμμετοχή στη διατήρηση της ταυτότητας σε διάφορα μέρη του κόσμου, όπου μπολιάζεται αυτή η ταυτότητα με άλλες ταυτότητες, χωρίς να χαθεί η ελληνικότητα. Αυτό που μεταφέρει είναι η κοσμοπολιτική αξία της γραφής μου. Μια ποίηση ολιστική.

Σας έχει βοηθήσει η ποίηση να ξεπεράσετε κάποιο σας πρόβλημα;

Με έχει βοηθήσει να ισορροπώ καλύτερα. Ο Ρίτσος, για παράδειγμα, που έγραφε δύο ή τρία ποιήματα τη μέρα, δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς ποίηση, λέγοντας "γράφω, όπως αναπνέω". Εγώ νιώθω καλύτερα όταν γράφω, γιατί είναι μια ψυχοσωματική λειτουργία. Πρόβλημα λύνει σε μικρό βαθμό, αλλά είναι αρκετός αυτός ο βαθμός για να νιώσεις καλύτερα.

Πώς έχει εξελιχτεί η ποίησή σας από την αρχή της μέχρι σήμερα;

Εξελίσσεται δεν σταματάει αυτή η διαδικασία. Στη δική μου περίπτωση από τότε που δημοσίευσα το πρώτο μου βιβλίο, το 1974, το οποίο κατασχέθηκε και κήκε από τριμελές πλημμελειοδικείο της δικτατορίας, μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει πολλά πράγματα στη γραφή μου. Όσο περνάει ο καιρός έρχομαι πιο κοντά στο φυσικό περιβάλλον απ' ότι παλιά, γράφω λιγότερα ερωτικά ποιήματα τώρα, αλλά πιστεύω ότι η πιο μεγάλη διαφορά είναι ότι υπάρχει μια ανάγκη όσο περνάει ο καιρός να κάνω αλλαγές. Δηλαδή, έχω περισσότερο το άγχος της επανάληψης τώρα, απ' ότι το είχα μικρότερο, γιατί έχουν μαζευτεί τα βιβλία τώρα. Αυτό που κοιτάω τώρα είναι να μην υπάρχει επανάληψη των ποιημάτων.

Γράφετε κάποιο ποίημα αυτήν την περίοδο;

Έχω φέρει μαζί μου ένα, αν μου μείνει χρόνος μπορεί να το τελειώσω. Λέγεται «Αιάντειο Σαλαμίνα».

Πόσο καιρό σας παίρνει να γράψετε ένα ποίημα;

Άλλες φορές μέρες, άλλες φορές πολύ γρήγορα, άλλες φορές δεν μπορεί να βγει, εξαρτάται. Συνήθως γράφω γρήγορα. Όταν υπάρχει ποίημα, θα γραφτεί γρήγορα και θα μείνει εκεί. Όπως λένε οι Κινέζοι, "μην παρατηγανίζεις το ψάρι"... Το ποίημα άμα είναι καλό φαίνεται, σπαρταράει...

Γιατί διδασκόμαστε ποίηση στο σχολείο;

Θα απαντήσω με έναν πρόλογο. Ένα έθνος έχασε δυο φορές την πατρίδα του, ξεκληρίστηκε. Αυτό είναι το έθνος του Ισραήλ. Αλλά υπάρχει το Ισραήλ, είναι μέλος των Η.Ε., είναι γείτονές μας, έχουν γυρίσει στην πατρίδα τους που την έχασαν δυο φορές. Σώθηκαν μόνο γιατί διάβαζαν ένα ποιητικό βιβλίο, επέζησαν γιατί αγαπούσαν πολύ την ποίηση της Τορά, την πεντάτευχο. Αυτά τα πέντε ποιητικά βιβλία ήταν η πατρίδα τους. Εμείς ευτυχώς δεν χάσαμε την πατρίδα μας, πέρασαν οι πάντες από εδώ, αλλά έμει-

ναν οι Έλληνες και μιλάμε σήμερα αυτήν τη γλώσσα, την ελληνική, που είναι ένα απόκτημα, ένα κληροδότημα της πατρίδας μας αιώνιο. Οι Έλληνες διατηρήθηκαν μέσα σ' αυτή τη συνείδηση και μέσα από τη γλώσσα. Πάμε τώρα στην ποίηση. Εγώ είμαι οπαδός του ενιαίου λόγου. Ο ποιητικός και ο πεζός λόγος δεν είναι μακρινοί συγγενείς, είναι ξαδερφάκια, είναι δίπλα-δίπλα, και υπάρχουν ποιήματα που είναι πολύ βαρετά και υπάρχουν πανέμορφα πεζογραφήματα που είναι γεμάτα ποίηση, που έχουν καταπληκτικούς εσωτερικούς ρυθμούς, που έχουν μια μαγεία αποχρώσεων, καταπληκτικές περιγραφές και είναι πεζά, έχουν τον τίτλο, *διήγημα, μυθιστόρημα, νουβέλα...* Η ελληνική γλώσσα, λοιπόν, είναι εκ γενετής και ποιητική. Μαθαίνοντας, διαβάζοντας και σπουδάζοντας την ποίηση μαθαίνουμε καλύτερα εμάς. Δεν μας ενδιαφέρει να ξέρουμε καλύτερα εμάς; Η ποίηση είναι ταυτότητα των Ελλήνων, είναι κομμάτι της ταυτότητας των Ελλήνων. Είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει αυτή είναι η ιστορία μας, αλλά είναι τα εξ αντικειμένου πραγματικά στοιχεία. Γιατί η ποίηση έχει δύο πυλώνες, το χώρο της φαντασίας και το χώρο της πραγματικότητας. Δεν μπορείς να γράψεις μόνο φανταστικά ή μόνο πραγματικά, υπάρχει μια σύνδεση. Ο ποιητής είναι η γέφυρα, ο πρέσβης, ο διπλωμάτης, που φέρνει σε επαφή αυτούς τους δύο κόσμους, τον κόσμο της φαντασίας και τον κόσμο της πραγματικότητας αυτό το μίγμα κάνει την ποίηση. Και αυτό το γράφουμε με ελληνικές λέξεις. Το ότι διασώθηκαν οι ελληνικές λέξεις μέσα στο χρόνο ανήκει μάλλον στα θαύματα του κόσμου, με τόσες δυσκολίες, με τόσες κατακτήσεις... Όλοι αποίκισαν την Ελλάδα, όλοι πέρασαν από εδώ, και έμεινε η γλώσσα, η οποία, βέβαια εξελίσσεται, αλλά δεν έχει χάσει την αλκή και την ομορφιά που έχει να εννοεί κάτι που είναι λογικό, όπως η λέξη "τέχνη" από το "τίκτω", που είναι γέννημα. Δεν υπάρχει κάτι παράλογο στη γλώσσα μας ή βίαιο στην απόδοση των λέξεων, είναι αγκαλιασμένες οι έννοιες και οι λέξεις. Και για να εστιάσω στην ερώτηση, η ποίηση είναι το απαύγασμα της λειτουργικότητας της γλώσσας.

Η ποίηση είναι το απαύγασμα της λειτουργικότητας της γλώσσας.

Κατά την άποψή σας πώς πρέπει να είναι ένα ποίημα για να είναι καλό;

Πρώτον το ποίημα δεν πρέπει να επαναλαμβάνει κάτι προηγούμενο του ποιητή ή ακόμα και άλλων, να μην επαναλαμβάνει ιδέες ή τρόπους έκφρασης άλλων είτε δικών του ποιημάτων είτε ποιημάτων τρίτων. Βέβαια, συγχωρείται για το "τρίτων", γιατί δεν μπορεί να ξέρει τι έχουν γράψει όλοι οι ποιητές του κόσμου. Δεύτερον, να μην επαναλαμβάνει λέξεις ή στάσεις ζωής των ανθρώπων, του εαυτού μας και των άλλων, και να μην έχει τις αγαπημένες σου λέξεις μέσα. Εγώ, για παράδειγμα, δεν μπορώ να γράψω ξανά τη λέξη "γαλήνη" και "δικαιοσύνη", γιατί τις έχω γράψει σε προηγούμενα βιβλία μου, δεν μπορώ να τις αναφέρω πάλι, είναι μεγάλες αφηρημένες έννοιες, πολύ σπουδαίες και προσπαθώ να τις αποφύγω, να μην ταυτιστώ με μία λέξη.

Ποιες είναι οι σημαντικές λέξεις για εσάς στην ποίησή σας;

Φιλί και νοσταλγία. Νοσταλγώντας μεγαλώνουμε το παρόν μας. Νοσταλγώντας ζώντας δηλαδή. Επίσης, και οι λέξεις δικαιοσύνη και ισότητα.

Ποιο βιβλίο διαβάζετε αυτόν τον καιρό;

Το «Γύρνα σπίτι άγγελέ μου», του Thomas Wolfe, ένα μυθιστόρημα σημαδιακό του 1935.

Ζένια Ρούσου, Νάντια Παππά,
Γ' Γυμνασίου

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Η Αρμονία στη Μόσχα!

Στις 23 Απριλίου 2017 η Παιδική Χορωδία «Αρμονία» με τη μαέστρο Anelija Hristova-Stefanova αναχώρησε για ένα μοναδικό τετραήμερο ταξίδι στη Μόσχα στο πλαίσιο του 16ου Πασχαλινού Φεστιβάλ. Η Χορωδία έδωσε τρεις συναυλίες σε ναούς και ιδρύματα. Το ταξίδι αυτό αποτέλεσε μια εμπειρία ζωής για τους συμμετέχοντες. Τα παιδιά μπόρεσαν να αντικρίσουν τα αξιοθέατα της Μόσχας να γνωρίσουν τον ρωσικό τρόπο ζωής, να μάθουν για την πλούσια ιστορία της Ρωσίας, αλλά και να ταξιδέψουν αρκετό κόσμο μέσα από το άκουσμα της μουσικής τους. Τα πιο σημαντικά αξιοθέατα που είδαν τα παιδιά ήταν το Μπολσόι, το Κρεμλίνο, το Μαουσολείο του Λένιν, ο καθεδρικός ναός του Αγίου Βασιλείου, ο καθεδρικός ναός του Σωτήρος Χριστού και η Κόκκινη Πλατεία.

Άννα Βερυκίου, Α' Γυμνασίου

Ένα ταξίδι στη μουσική του 20ού αιώνα: Δεκαετίες 1970-1980

Συνεχίζοντας το ταξίδι μας μέσα από τις δεκαετίες, θα ανιχνεύσουμε τις τάσεις της μουσικής στην Ελλάδα τη δεκαετία του '70 και '80 και τις κοινωνικές συγκυρίες που οδήγησαν στη μορφή της μουσικής εκείνη την περίοδο.

Η εποχή αυτή είναι μια περίοδος με έντονες επιρροές τόσο από την ξένη μουσική σκηνή της rock όσο και την punk.

ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '70

Τη στιγμή που η Αμερική βρίσκεται σε πόλεμο με το Βιετνάμ, στη Μεγάλη Βρετανία επικρατεί σκληρή οικονομική πολιτική και ανεβαίνει στην εξουσία η "Σιδηρά Κυρία" Thatcher, ενώ η δικιά μας Ελλάδα πλήττεται από τη Χούντα. Αυτό ωθεί την ελληνική νεολαία να

ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '80

Στην προηγούμενη δεκαετία κυριαρχεί ακόμα το κλίμα της λογοκρισίας, αυτό όμως μέλλει να αλλάξει εξαιτίας κάποιων αναπάντεχων γεγονότων. Ένα από αυτά είναι η σύλληψη του Τζιμη Πανούση και των μελών της μπάντας του. Μόλις συνέβη αυτό, οι αντιδράσεις ήταν μεγάλες. Αυτήν τη δεκαετία παρά τις απαγορεύσεις, οι καλλιτέχνες παύουν να

"επαναστατήσει", όπως ακριβώς και η νεολαία των Η.Π.Α. και της Αγγλίας. Η εποχή του παντελονιού 'κάμπανα' και του μακριού μαλλιού, που όλοι θυμόμαστε ή έχουμε ακουστά, είναι εδώ!

Ο κυρίαρχος ήχος είναι αυτός της ροκ, πιο "γεμάτος", πιο "βαρύς" και πιο ψυχεδελικός από ποτέ. Ο Έλληνας ακροατής "διψάει" για πολιτικοποιημένη και κοινωνικοποιημένη μουσική, που όπως είπαμε και στο προηγούμενο άρθρο, αποτελούσε τη συντριπτική μειονότητα των ακροατών στις προηγούμενες δεκαετίες. Όμως τη φόρα του την κόβει πολλές φορές η κυβέρνηση με την έντονη λογοκρισία και εμποδίζει την άνθιση αυτού του είδους μουσικής, που παρ' όλα αυτά συνεχίζει να υπάρχει.

Κάποια διάσημα συγκροτήματα της εποχής είναι οι: *Socrates Drank The Conium*, *Εξαδάκτυλος*, *Δάμων και Φιντίας*, *Σπυριδούλα*, *Poll*, *Πελόμα Μποκιού* και οι *Aphrodite's Child*, που γίνονται πολύ αγαπητοί και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Υπήρχαν όμως και πολλοί αξιόλογοι σόλο καλλιτέχνες, όπως ο Διονύσης Σαββόπουλος, Νικόλαος Άσιμος, Βασίλης Παπακωνσταντίνου, Δημήτρης Πουλικάκος, Ντέμης Ρούσσο, Παύλος Σιδηρόπουλος, Δέσποινα Γλέζου, Ελπίδα, Vangelis και η Ελληνοβρετανίδα Ariadne MacKinnon Andrew.

Αυτά τα χρόνια, σημείο αναφοράς για κάθε "ροκά" ήταν τα club, όπως το "Κύταρρο" και το "Ροντέο". Επίσης, οι δίσκοι βινυλίου LP (Long Play ή δίσκοι 33 στροφών), που ήταν πράγμα άγνωστο στη μέχρι τότε ελληνική μουσική γίνονται ο κανόνας.

φοβούνται τη λογοκρισία, κάτι που θα οδηγήσει στο τέλος στην κατάργησή της. Ένα άλλο γεγονός που συνέβαλε στη μουσική άνθιση εκείνη την εποχή είναι η νομιμοποίηση της ελεύθερης ραδιοφωνίας.

Εν τω μεταξύ, οι ξένες επιρροές στις ελληνικές μπάντες πληθαίνουν, και οι συναυλίες ξένων συγκροτημάτων στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη αποτελούν πηγές έμπνευσης για πολλούς Έλληνες μουσικούς. Κάποια συγκροτήματα και καλλιτέχνες του εξωτερικού που έπαιξαν στην Ελλάδα αυτήν τη δεκαετία είναι: *Joan Baez*, *Dire Straits*, *New Order*, *Roxy Music*, *Nick Cave*, *Eric Clapton*, *Mike Oldfield*, *Nina Hagen*, *The Clash*, *Depeche Mode*, *The Cure*, *Paul Roland*, *Black Sabbath*, *Iggy Pop*, *Sonic Youth*, *Ramones*, *Pixies*, *Pink Floyd*, *Bob Dylan*, *Run-D.M.C.*, *Iron Maiden* και φυσικά οι αξέχαστες συναυλίες των *Police* που ακολουθήθηκαν από επεισόδια με -αληθινούς- αστυνομικούς! Η συναυλία του *Rory Gallagher*, που ακόμα και ο ίδιος ομολόγησε ότι δεν έχει ξαναπαίξει σε άλλη χώρα με τέτοια επιτυχία, και φυσικά η αξέχαστη συναυλία των *Bauhaus*, στην οποία υπήρξαν ανάμεικτες αντιδράσεις από τους Έλληνες πανκ.

Κάποια ελληνικά συγκροτήματα της εποχής είναι: *Alexandros Perros & The Lone Stars*, *Alice in a Nightmare*, *Apocalypse*, *Αρνάκια*, *Εξόριστοι*, *The Last Drive*, *Τρύπες*.

Αυτήν την εποχή γνώρισε ιδιαίτερη άνθιση στην Ελλάδα το κίνημα των πανκ. Μερικές από τις πανκ μπάντες ήταν: *Γενιά του χάους*, *Γκούλαγκ Γκρόβερ*, *Ex-Humans*, *Panx Romana*, *Stress*. Παράλληλα, αρχίζει να εμφανίζεται και η ποστ πανκ σκηνή (Post-punk) και πολλά συγκροτήματα εξελίσσονται σε New wave ή στο καινούριο για εκείνη την εποχή είδος Dark wave: *Magic De Spell*, *South Of No North* (οι Έλληνες *Bauhaus*), *Metro Decay*, *Selofan*, *Yell-O-Yell*.

Άρτεμις Κουνάδη, Λάμπης Ζέκιος,
Α' Λυκείου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

γιοι και κόρες μια παράσταση για την αναζήτηση της ευτυχίας του Γιάννη Καλαβριανού

Την Πέμπτη, 18 Μαΐου 2017, το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας παρουσιάζει τη θεατρική παράσταση «Γιοι και κόρες: μια παράσταση για την αναζήτηση της ευτυχίας», του Γιάννη Καλαβριανού, στη Θεοφάνειο Αίθουσα Τέχνης, στο πλαίσιο του Μαθητικού Θεάτρου που διοργανώνει η Δευτεροβάθμια Διεύθυνση Πρέβεζας.

Πρόκειται για ιστορίες αληθινές από γιαγιάδες και παππούδες που τις αφηγήθηκαν στο Γιάννη Καλαβριανό κι αυτός διάλεξε μερικές από αυτές για να τις δραματοποιήσει σε μια παράσταση, που απλόχερα μας παραχώρησε. Γιαγιάδες και παππούδες, που κάποτε υπήρξαν κι αυτοί νέοι, γιοι και κόρες, με τα δικά τους προβλήματα, τα δικά τους όνειρα, τους δικούς τους έρωτες. Αυτά μας αφηγούνται. Προσωπικές ιστορίες απλών ανθρώπων μέσα στη δίνη της Ιστορίας: Μετανάστευση, Κατοχή, Εμφύλιος, Χούντα, το παραλλαγμένο '81 του Παπανδρέου, Ολυμπιάδα. Βλέπουμε τις μικρές ιστορίες των ανθρώπων σαν παραμύθι πίσω από τις μεγάλες ιστορίες των χωρών. Να αναζητούν στιγμές ευτυχίας. Άνθρωποι που ζουν μέσα στη στέρση και τον πόλεμο κι όμως δεν σταματούν να την ψάχνουν την ευτυχία. Ερωτεύονται ακόμη κι όταν τους ξεκουφαίνουν οι σειρήνες. Άνθρωποι που έλεγαν έρωτα και εννοούσαν έρωτα, που έλεγαν «θα κάνω τα πάντα» και έκαναν και κάτι παραπάνω.

Γιατί, τι νόημα έχει η ζωή χωρίς αγάπη; Η ζωή είναι μια στιγμή, ένα «ποπ» και πάει, τέλειωσε...!

Παίζουν οι μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου: Ευδοξία Τόλιου, Ζένια Ρούσου, Μυρτώ Τζόκα, Τάσος Πάκος, Τζόσουα Σπυράλατος.

Υποβολέας-Βοηθός: Φιλίππου Πουτέτση. **Βιολί:** Αποστολία Ντάκουλα.

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Έλλη Σιαπανίδου

μουσικόσχολείοπρέβεζας

γιοι και κόρες
μια παράσταση για την αναζήτηση της ευτυχίας
του Γιάννη Καλαβριανού

Θεοφάνειος Αίθουσα Τέχνης
Πέμπτη 18 Μαΐου 2017
20:00

είσοδος ελεύθερη

Ο Γιάννης Καλαβριανός μας μιλάει για το «Γιοι και κόρες», το Θέατρο και... την αναζήτηση της ευτυχίας!

Καθώς «πρωτοσυναντήσαμε» το Γιάννη Καλαβριανό μέσα από το «Γιοι και κόρες», θελήσαμε να τον γνωρίσουμε και να μιλήσουμε μαζί του, κάτι που φυσικά δεν μας αρνήθηκε, καθώς είναι ένας ιδιαίτερα άμεσος και θετικός άνθρωπος, που σου εμπνέει οικειότητα και αισιοδοξία, ακόμη και όταν η συνέντευξη γίνεται μέσω... Skype!

Ο Γιάννης Καλαβριανός γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1974. Είναι απόφοιτος της Ιατρικής Σχολής και του Τμήματος Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, υποψήφιος διδάκτωρ του ίδιου Τμήματος και εκ των ιδρυτών της Εταιρείας Θεάτρου Sforaris. Έχει εργαστεί ως γιατρός, ως ηθοποιός για έξι χρόνια στην Πειραματική Σκηνή της Τέχνης στη Θεσσαλονίκη, ως βοηθός του Βασίλη Παπαβασιλείου και του Γιάννη Μόσχου, ενώ έχει σκηνοθετήσει πλήθος παραστάσεων, με τελευταία, φέτος το χειμώνα, «Τα Ανεμοδαρμένα Ύψη» (σε δική του μετάφραση και διασκευή) στο ΚΘΒΕ. Για το έργο του «Γιοι και κόρες», το οποίο έχει μεταφραστεί στα Αγγλικά, Ιταλικά, Γερμανικά, Ισπανικά και τα Βοσνιακά, τιμήθηκε με το «Βραβείο Κουν Καλύτερου Θεατρικού Έργου 2013-2014», το «International Prize Il Teatro Nudo, di Teresa Pomodoro, Milan 2014-2015» και το «Βραβείο Νίκος Ζακόπουλος 2014».

Παρ' όλο που σπουδάσατε Ιατρική, πώς αποφασίσατε να ασχοληθείτε με το Θέατρο;

Δεν ήταν τόσο περίεργο, όσο ακούγεται... Δηλαδή, πάρα πολλοί άνθρωποι έχουμε σπουδάσει άλλα πράγματα και μετά στην πορεία σπουδάσαμε και κάτι άλλο... Επίσης, να πω ότι δεν ασχολήθηκα απλά με το θέατρο, σπούδασα και θέατρο. Μετά τα χρόνια της Ιατρικής, έδωσα εξετάσεις και μπήκα στο Τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ, οπότε σπούδασα άλλα πέντε χρόνια εκεί. Θέλω να πω πως δεν προέκυψε απλά, ένας γιατρός που πάει και κάνει μια παράσταση, προηγήθηκαν σπουδές. Έχω πολλούς φίλους γιατρούς, που κάνουν άλλα πράγματα τώρα και πολλούς φίλους που έκαναν σπουδές θεάτρου και κάνουν άλλα πράγματα. Είμαστε πολύ μικροί όταν αποφασίζουμε τι θα σπουδάσουμε και πολλές φορές στη ζωή βρίσκουμε άλλα ενδιαφέροντα στην πορεία. Εγώ όταν ήμουν 18 δεν είχα ανακαλύψει ακόμα το θέατρο. Μετά με τα χρόνια, πήγα σ' ένα εργαστήριο υποκριτικής, όπου πήγαινε μια φίλη μου και τη ρωτούσα, και απλώς καταλάβαινα ότι περνάω ωραία. Μου έπαιρνε όλο το άγχος της ημέρας. Επίσης, εγώ ντρεπόμουν πάρα πολύ και με το θέατρο άρχισε αυτό το πράγμα να μου φεύγει. Έτσι, αφού μου άρεσε, λέω, 'δεν το ψάχνω λίγο παραπάνω'; Κι έτσι, χωρίς να το καταλάβω είχα περάσει στον άλλο χώρο. Για ένα διάστημα το πήγαινα παράλληλα με την Ιατρική και ύστερα έμεινε μόνο το θέατρο.

Από πού αντλείτε την έμπνευσή σας;

Η έμπνευση δεν είναι κάτι γενικό, είναι κάθε φορά τι σου προκαλεί το ενδιαφέρον να ασχοληθείς. Δεν είναι κάτι θεωρητικό, κάθεται και ξαφνικά σε χτυπάει ένας κεραυνός και έχεις έμπνευση. Βλέπεις, παρατηρείς, υπάρχουν κάποια πράγματα που σε ενδιαφέρουν και τα σημειώνεις. Με το «Γιοι και κόρες», για παράδειγμα, η ιδέα ξεκίνησε όταν πέθανε ο παππούς μου, που ζούσαμε μακριά. Και τότε συνειδητοποίησα ότι πολλά πράγματα από τη ζωή του δεν θα τα μάθαινα ποτέ. Αυτό το βρίσκω φοβερό, να σου πούνε οι παππούδες μια ιστορία. Γιατί τους βλέπεις παππούδες και νομίζεις ότι ήταν πάντα έτσι.

Πώς προέκυψε ο τίτλος «Γιοι και κόρες»;

Ψάχναμε κάτι που να το έχουμε όλοι. Στην αρχή λέγαμε «Παππούδες και γιαγιάδες», αλλά παππούδες και γιαγιάδες δεν θα γίνουν όλοι, κάποιοι άνθρωποι δεν θα κάνουν παιδιά, δεν θα έχουν εγγόνια, κι έτσι είπαμε ότι γιοι και κόρες είμαστε όλοι, άσχετα με το αν θα κάνουμε παιδιά, όλοι έχουμε υπάρξει γιοι και κόρες, κι έτσι επιλέξαμε κάτι που να μας ενώνει.

Με πιο κριτήριο διαλέξατε αυτές τις ιστορίες για τη θεατρική παράσταση από τις 85 που συλλέξατε στο σύνολο;

Όλες αυτές οι ιστορίες είναι αληθινές. Σε μερικές ιστορίες, ενώ παρουσιάζουμε μία, είναι στην πραγματικότητα κομματάκια από πολλές. Διαλέξαμε από τις ιστορίες που αφορούσαν το ίδιο θέμα την πιο στιβαρή και μέσα σε αυτή βάλαμε αποσπάσματα από άλλες. Το κριτήριο ήταν κατ' αρχάς να μπορούμε να τη δουλέψουμε. Άλλες ιστορίες είναι αυτούσιες. Επίσης, από όλες αυτές τις ιστορίες είδαμε αυτές που να μπορούν να μεταφερθούν στη σκηνή. Σε μερικές ιστορίες για παράδειγμα, υπήρχαν και πρακτικά ζητήματα. Επίσης, το ζητούμενο δεν ήταν να μεταφερθεί η ιστορία έτσι όπως ήταν, γιατί δεν θέλαμε να «φωτογραφίσουμε» τους ανθρώπους. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν μια συνισταμένη συμπτώσεων, δηλαδή αν ξανακάναμε την παράσταση τώρα μπορεί να διαλέγαμε άλλες ιστορίες.

Θα θέλατε να ασχοληθείτε με τον κινηματογράφο;

Ο κινηματογράφος, όπως και η τηλεόραση, παρ' ότι φτιάχνονται από τους ίδιους ανθρώπους, ίδιοι ηθοποιοί είναι που παίζουν σε όλα, είναι τελείως διαφορετική η διαδικασία, η τεχνική, τα μέσα. Γι' αυτό και οι σκηνοθέτες του θεάτρου σπάνια κάνουν

κινηματογράφο και το αντίστροφο. Δηλαδή είναι μια άλλη δουλειά στην ουσία. Και στο εξωτερικό, συνήθως, είναι διαφορετικοί και οι ηθοποιοί και οι σχολές. Στην Ελλάδα τα πράγματα είναι λίγο πιο μεικτά... Και συνήθως ένας ηθοποιός που μπορεί να γίνει γνωστός από μια ταινία, μετά κάνει και θέατρο, πολύ συχνά με ολέθρια αποτελέσματα, άλλες φορές με καλύτερα... (γέλια). Θέλω να πω, πως είναι τελείως διαφορετική δουλειά και τη δουλειά του κινηματογράφου εγώ δεν την ξέρω, δηλαδή δεν ξέρω να γράψω ένα σενάριο για τον κινηματογράφο.

Και ο αγαπημένος σας σκηνοθέτης ποιος θα μπορούσατε να πείτε ότι είναι;

Δεν είναι ένας, είναι πολλοί άνθρωποι που έχουν ενδιαφέρον, που τους παρακολουθείς... Ας πούμε, ο σκηνοθέτης, ο Βασίλης Παπαβασιλείου, που είναι ουσιαστικά ένας διανοούμενος, ένας άνθρωπος εξαιρετικά καλλιεργημένος, που εμένα μου αρέσουν πάρα πολύ οι παραστάσεις του. Και ο Λευτέρης Βογιατζής, που πέθανε πριν μερικά χρόνια, θεωρείται ότι είναι από αυτούς που έκαναν μεγάλες τομές στο ελληνικό θέατρο. Στο σινεμά, αλλάζουν συχνότερα, γενικά το σινεμά έχει μια ταχύτητα... Μου άρεσε παλιά ο Tarantino πολύ, ο Almodóvar. Τα τελευταία χρόνια προσπαθώ να παρακολουθώ και το ελληνικό σινεμά, που μερικές φορές έχει πολύ ωραίες ταινίες, αλλά όλα αλλάζουν.

Ετοιμάζετε κάτι αυτήν την περίοδο;

Κάνουμε πρόβες για μια μουσική παράσταση που θα γίνει στην Αγγλικανική Εκκλησία του Αγίου Παύλου στην Αθήνα. Θα κάνουμε αυτήν την παράσταση με τη Χριστίνα Μαζούρη. Θα είναι μια παράσταση με ρεμπέτικα τραγούδια, αλλά παιγμένα με όργανα μπαρόκ. Είναι μια μικρή ορχήστρα πέντε εγχόρδων, ένα κοντραμπάσο, ένα τσέλο, μια βιόλα και δύο βιολιά και θα παίξουμε αυτά τα ρεμπέτικα με 'μπαρόκ ήχο'. Και γράφω και το κείμενο της επόμενης παράστασης, που θα γίνει του χρόνου τον Ιανουάριο. Είναι βασισμένη στη ζωή μιας Ισπανίδας βασίλισσας, της Ιωάννας, κόρη του Φερδινάνδου και της Ισαβέλλας (δύο ιστορικοί βασιλείς της Ισπανίας) που ο άντρας της Φίλιππος ο Ωραιός πεθαίνει και εκείνη δεν μπορεί να ξεπεράσει ποτέ το πένθος της. Και ο γιος της μαζί με έναν παπά τη βγάζουν τρελή, την κλειδώνουν σε έναν πύργο και της παίρνουν το βασίλειο. Και αυτή έχει μείνει στην ιστορία ως «Ιωάννα η Τρελή». Ουσιαστικά γράφω μια παράσταση πάνω στην ιστορία της απώλειας και το πώς μπορεί ένας άνθρωπος μετά από ένα τέτοιο συμβάν να προχωρήσει τη ζωή του ή να σταματήσει μετά από ένα τέτοιο τραύμα.. Ελπίζω να μην γίνει τόσο βαριά όσο την περιγράψω...

Στον τίτλο της παράστασης «Γιοι και κόρες» έχετε την επεξηγηματική φράση «μια παράσταση για την αναζήτηση της ευτυχίας». Εσείς, την έχετε βρει την ευτυχία;

Όχι βέβαια! Η ευτυχία δεν είναι μια κατάσταση διαρκείας, δηλαδή δεν είναι ένα μέρος όπου φτάνεις κάποια στιγμή και μετά ζεις εκεί και είναι όλα καλά. Ουσιαστικά είναι μικρές στιγμές, δηλαδή, είναι κομματάκια μέσα στο χρόνο που μπορεί να περνάς καλά. Το ζήτημα είναι μέσα σε όλα αυτά τα καθημερινά, τα δύσκολα που περνάμε, να υπάρχουν και μικρά νησάκια, που να αισθανόμαστε ωραία, κάτι που να μας κάνει να χαιρόμαστε. Συνήθως έρχεται από μικρά πράγματα, από εκεί που δεν το περιμένεις. Υπάρχουν ωραία πράγματα που σε κάνουν ευτυχισμένο και αν δεν υπάρχουν τα φτιάχνεις, τα ψάχνεις.

Τη συνέντευξη πήραν
και οι πέντε ηθοποιοί της παράστασής μας.
Την απομαγνητοφώνηση έκανε
η Μυρτώ Τζόκα, Γ' Γυμνασίου

Να πιστεύετε στους εαυτούς σας. Είστε πολύ νέοι, έχετε πολλές δυνατότητες, να μην αισθάνεστε περιορισμένοι από την καθημερινότητα. Γιατί, πολλές φορές, νομίζουμε πως η ζωή είναι αυτό που ζούμε κάθε μέρα.

Υπάρχουν κι άλλα πράγματα.

ταινιοθήκη

Florence Foster Jenkins

Η ταινία "Florence Foster Jenkins" είναι μια αληθινή ιστορία που παρουσιάζει τη ζωή της θρυλικής κληρονόμου της Νέας Υόρκης, Florence, η οποία είχε ως στόχο να πραγματοποιήσει το όνειρό της, που ήταν να γίνει μια επιτυχημένη και αγαπημένη στο κοινό τραγουδίστρια της όπερας. Η φωνή της για την ίδια ήταν μαγευτική και ολόσωστη, αλλά, δυστυχώς, για τους υπόλοιπους ήταν απλώς μια φάλτσα που προκαλούσε πόνο στα αυτιά τους, αλλά πάνω από όλα γέλιο! Ο σύζυγος και μάντζέρ της, ένας αριστοκρατικός Άγγλος ηθοποιός, ήταν αποφασισμένος να προστατέψει τη σύζυγό του από τη σκληρή αλήθεια με διάφορα τεχνάσματα. Όλα όμως περιπλέκονται όταν η Florence αποφασίζει να τραγουδήσει δημόσια σε μια συναυλία στο Carnegie Hall.

Την παράσταση, όπως πάντα, κλέβει η Meryl Streep, η οποία και βραβεύτηκε για την καταπληκτική της ερμηνεία. Για ακόμα μια φορά γίνεται ένα με το ρόλο και δίνει έμφαση στις λεπτομέρειες των κινήσεων και του λόγου. Στο πλευρό της βρίσκεται ο Hugh Grant, ο οποίος υποδύεται το σύζυγό της. Ο ίδιος ερμηνεύει το ρόλο του με λιτότητα, ευαισθησία και λίγη δόση χιούμορ. Ακόμη, δυνατός και κωμικός ρόλος της ταινίας είναι και ο πιανίστας της Florence, τον οποίο υποδύεται ο Simon Helberg.

Το σενάριο είναι απλό, αλλά καλογραμμένο και κορυφώνεται με την ερμηνεία της Meryl Streep.

Φιλιώ Πουτέτση, Γ' Γυμνασίου

βιβλιοκριτική

Η Τελευταία Μαύρη Γάτα

Σε ένα νησί, τα μέλη μιας συμμορίας προληπτικών ανθρώπων κατηγορούν τις μαύρες γάτες για γρουσουζιά και έτσι αποφασίζουν να τις εξοντώσουν με κάθε τρόπο. Σιγά σιγά, όλο και περισσότεροι άνθρωποι πειθονται ότι οι μαύρες γάτες φέρνουν κακοτυχία και συμμετέχουν και αυτοί στον κατατρονισμό των μαύρων γατών. Τελικά, απομένει μόνο μία μαύρη γάτα, η οποία θέλει και προσπαθεί να επιζήσει.

Η Τελευταία Μαύρη Γάτα είναι ένα αλληγορικό βιβλίο του Ευγένιου Τριβιζά. Το βιβλίο αυτό αντικατοπτρίζει ακριβώς την κοινωνία στην οποία εμείς ζούμε. Μια κοινωνία η οποία είναι περικυκλωμένη από προκαταλήψεις και δεισιδαιμονίες που την κυνηγούν και δεν μπορεί να τους ξεφύγει. Μια κοινωνία όπου οι άνθρωποι είναι άπληστοι και δεν εκτιμούν αυτά που έχουν. Μια κοινωνία, όπου οι γάτες ξεχνάνε, οι άνθρωποι ξεχνάνε και η τρέλα δεν θέλει πολύ να φουντώσει πάλι, φτου ξανά κι απ' την αρχή.

Ζένια Ρούσσου, Γ' Γυμνασίου

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το Μάρτιο η Γ' γυμνασίου του σχολείου μας ταξίδεψε με προορισμό την Αθήνα, στο πλαίσιο του πολιτιστικού προγράμματος «Διαβάζοντας λογοτεχνία στην τάξη», που επιμελήθηκε η φιλόλογος, Μαρία Τερζή. Ο σκοπός του ταξιδιού ήταν να παρακολουθήσουν οι μαθητές τη θεατρική παράσταση «Η Τελευταία Μαύρη Γάτα», στο θέατρο Άλφα. Προκειμένου να πραγματοποιηθεί αυτή η εκδρομή τα παιδιά διάβασαν το βιβλίο του Ευγένιου Τριβιζά, στο οποίο είναι βασισμένη η παράσταση. Στη συνέχεια, δούλεψαν σε ομάδες και δημιούργησαν τις δικές τους εργασίες. Στα πλαίσια αυτού του προγράμματος οι μαθητές γνώρισαν μια άλλη πλευρά της Αθήνας. Ξεναγήθηκαν στην Πλάκα αλλά και στα Αναψίωτικα, δύο περιοχές που θυμίζουν περισσότερο νησί παρά μια μεγάλη πρωτεύουσα. Ακόμα, επισκέφτηκαν το «Μουσείο Σχολικής Ζωής και Εκπαίδευσης» στην Πλάκα και έφυγαν με τις καλύτερες εντυπώσεις. Την επόμενη μέρα, μετά από μια βόλτα στο Μοναστηράκι, η ομάδα παρακολούθησε την παράσταση και στο τέλος μίλησε και φωτογραφήθηκε με τους ηθοποιούς. Η εκδρομή αυτή ήταν μια πολύ ευχάριστη εμπειρία που θα μείνει αξέχαστη!

Παρασκευή Γεωργίου, Ευδοξία Τόλιου, Γ' Γυμνασίου

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΜΙΧΑΛΗΣ

Ο Καπετάν Μιχάλης είναι ένα από τα τελευταία μυθιστορήματα του Νίκου Καζαντζάκη και θεωρείται από τα κορυφαία της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Η υπόθεση του μυθιστορήματος τοποθετείται στην κρητική επανάσταση του 1889. Ο κεντρικός ήρωας, ο Καπετάν Μιχάλης, ένας άγριος και ανυπότακτος πολεμιστής, έχει ορκιστεί να είναι μαυροντυμένος μέχρι να ελευθερωθεί η Κρήτη. Όταν όμως συναντά την Εμινέ, τη γυναίκα του αδελφοποιού του, του Νουρήμπεη, την ερωτεύεται και παρά τις προσπάθειές του, δεν καταφέρνει να τη βγάλει από το μυαλό του... Το μυθιστόρημα αποτελεί ένα ρεαλιστικό και συνάμα φανταστικό έπος για τον Αγώνα, την Ανδρεία και την Παλικαριά του μαχόμενου κρητικού λαού με σκοπό την απελευθέρωση της Κρήτης από τους Τούρκους κατακτητές. Ο συγγραφέας περίτεχνα αποκαλύπτει το χώρο, το χρόνο και τα πρόσωπα του έργου με τρόπο έντονα δραματικό, δημιουργώντας τραγικές σκηνές οι οποίες έχουν κινηματογραφική δράση.

Αποστολία Ντάκουλα, Γ' Γυμνασίου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Αναβιώνοντας κατά κάποιο τρόπο μια συνθήκη παλαιότερων εφημερίδων και λογοτεχνικών περιοδικών, στη φετινή «Διαπασών» δημοσιεύσαμε σε αυτήν τη στήλη το διήγημα «Νέλια», της μαθήτριάς Ελένης Τέφα, που συνέγραψε γι' αυτό το σκοπό. Κι αν για εμάς έρχεται το καλοκαίρι, για το διήγημα «Νέλια» ήρθε το τέταρτο και τελευταίο μέρος του, ο Χειμώνας.

Νέλια

(Φινλανδικά - Neljä: τέσσερα)

Χειμώνας

Κάποιες εβδομάδες πριν την πρώτη ζωντανή παράσταση αυτής της σύνθεσης, και ενώ καθάριζα το γραφείο σου, βρήκα χωμένη στα συρτάρια μια μελωδία γραμμένη με μολύβι, μισοσβησμένη και μισοτελειωμένη, αρκετή όμως για να αποτελεί μια ανεξάρτητη μελωδία. Δεν μου είχες πει ποτέ ότι συνθέτεις, γιατί ποτέ δεν το έκανες -έλεγες πως δεν έχεις τα συναισθήματα που χρειάζεται. Όμως όσο περισσότερο κοιτούσα το τσαλακωμένο χαρτί, τόσο πιο πολύ συνέδεα κάποια κομμάτια στο κεφάλι μου, και τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα όταν έπεσαν πάνω στον ξεθωριασμένο τίτλο: “Νέλια”.

Κάποιες μέρες πριν την παράσταση, οι αλλαγές της τελευταίας στιγμής που επέλεξα να κάνω στο κομμάτι ήταν έτοιμες. Αν άγγιζε το τέλειο πριν, τώρα το είχε ξεπεράσει. Ναι, ήμουν σίγουρη πως αυτό το κομμάτι θα ήταν η μεγαλύτερή μου επιτυχία. Γραμμένο από τα έγκατα της ψυχής μου, αποφάσισα να το αφιερώσω σε εσένα.

Όμως εσύ δεν ήσουν πλέον εδώ. Έφυγες πριν δέκα ημέρες, και δεν θα επέστρεφες.

Γνώριζες ήδη για την παράσταση και με ρωτούσες συνεχώς τι θα παίζω, όμως αρνούμουν να σου πω, γιατί θα το άκουγες εκεί. Άραγε, θα είσαι εκεί να το ακούσεις τώρα, να με δεις; Εκατοντάδες κόσμος πλημμύρισε την αίθουσα, δεν έφταναν οι θέσεις. Σύντομα βρέθηκα στη σκηνή μπροστά τους, και δυσκολεύομαι να βρω τα λόγια μου. Αποφάσισα να ανακοινώσω μονάχα τον τίτλο της μουσικής: “Ιβάν”.

Βλέπεις, Ιβάν, όταν βρήκα εκείνη τη μελωδία στο συρτάρι σου κατάλαβα πως, όπως είχα κάνει και εγώ, προσπάθησες να εκφράσεις τα αισθήματά σου για εμένα. Προφανώς, πίστεψες πως δεν τα κατάφερες και έτσι την παρήτησες. Όμως αυτή η μουσική ήταν τόσο μοναδική που δεν μπορούσα να την αφήσω. Την προσάρμοσα στο κομμάτι, όχι σε ένα μόνο σημείο αλλά διάσπαρτη σε φράσεις που έρχονταν σε αντίθεση με τις δικές μου. Δημιουργήθηκε μια τρομερή μελωδία, που όμοιά της τα αυτιά μου δεν είχαν ξανακούσει ποτέ.

Γι' αυτό, κάθισα στο πιάνο και άφησα τη μουσική να μιλήσει, άνοιξα και πάλι την καρδιά μου και άρχισα να αιμορραγώ. Έδωσα τον καλύτερό μου εαυτό και, όταν έκλεινα τα μάτια, μπορούσα ακόμη να νιώσω την παρουσία σου δίπλα μου στη σκηνή. Ύστερα όμως, η πραγματικότητα με συνέφερε απότομα και πληγωνόμουν όταν θυμόμουν πως όσο και αν το ήθελα δεν ήσουν εκεί και ποτέ ξανά δεν θα ήσουν.

Κάποια στιγμή ξέχασα πως βρισκόμουν σε μια αίθουσα με εκατοντάδες άτομα που είχαν τα βλέμματά τους στραμμένα πάνω μου. Ήμουν μόνο εγώ και η οδύνη μου, ο πόνος, η οργή.

«Βλέπεις, Νέλια; Η μουσική είναι ένας άνθρωπος», ακούστηκε η φωνή σου στη σκέψη μου. «Έχει ένα γονιό που της δίνει ζωή και ύστερα ανεξαρτητοποιείται, αποκτά συναισθήματα. Μπορεί να είναι ευτυχισμένη, και τότε να πλημμυρίζει τα αυτιά μας με εύχες νότες, μας μεταδίδει την ευτυχία της. Μπορεί όμως και να κλαίει, να οδύρεται, να θυμώνει και να ξεσπάει, και τότε γνωρίζουμε και εμείς μαζί της τον πόνο και τη δυστυχία. Η μουσική έχει κάτι να σου πει εάν είσαι πρόθυμος να την ακούσεις. Γιατί εκείνη σε καταλαβαίνει, και θα είναι πάντα εκεί για να σταθεί πλάι σου, στη χαρά και στη λύπη. Έχει μια ιστορία, μια ιστορία που διηγείται με κάθε τρόπο, ώστε να συνδεθείς μαζί της και τα την κάνεις δική σου. Η μουσική είναι εκεί για εσένα. Εσύ είσαι εκεί για αυτήν;»

Δάκρυα κυλούν από τα μάτια μου καθώς η τελευταία συγχορδία αντηχεί στην αίθουσα, και το κοινό σηκώνεται όρθιο να με χειροκροτήσει. “Ναι, είμαι εδώ για εσένα”, σκέφτομαι.

Σηκώνομαι όρθια και υποκλίνομαι, κοιτώ στα μάτια τον καθένα που κλαίει μαζί μου. Ήξερα πως αυτή ήταν η αρχή μετά από ένα τέλος, διότι πρόσφερα κάτι τρομερό στον κόσμο απόψε. Τον εαυτό μου.

“Και για πάντα θα είμαι”, συνέχισα τη σκέψη μου.

Βλέπεις, Ιβάν; Δεν πήγαν όλα καλά.

Όμως εγώ άνοιξα. Και εσύ μαράθηκες μαζί μου.

ΤΕΛΟΣ

Ελένη Τέφα, Β' Λυκείου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Μια νεαρή δημοσιογράφος στο Athens Model of the United Nations

Εκπροσωπώντας το σχολείο μας, φέτος, είχα την ευκαιρία να πάρω μέρος ως δημοσιογράφος στην προσομοίωση συνεδρίασης του ΟΗΕ, που διοργάνωσε για εικοστή συνεχή χρονιά το AMUN. Η συγκεκριμένη συνεδρίαση προσπαθεί να μιμηθεί όλες τις πραγματικές λειτουργίες που λαμβάνουν χώρα σε ένα συνέδριο του ΟΗΕ, με τη διαφορά ότι στη θέση των διπλωματών, του προεδρείου, της ομάδας τύπου και γενικά όλων των φορέων της συνεδρίασης, βρίσκονται μαθητές. Μετά από μια σαραντάλεπτη συνέντευξη μέσω skype επιλέχθηκα ως μια από τις εκπροσώπους του Τύπου. Στο τριήμερο συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στις 17-19 Μαρτίου, η ομάδα Τύπου κλήθηκε να μεταδώσει όλες τις πτυχές αυτού του τόσο μοναδικού συνεδρίου στους υπόλοιπους συμμετέχοντες. Δουλειά μας ήταν να μεταδώσουμε τα

γεγονότα που λάμβαναν χώρα στις επίσημες συνεδριάσεις των επιτροπών, αλλά και τις ανεπίσημες δηλώσεις και συμμαχίες που >>>

Τα νέα του Μουσικού Σχολείου

δημιουργούνται μεταξύ των κρατών-μελών. Εργαζόμενοι ομαδικά και ατομικά βρεθήκαμε στο παρασκήνιο των σημαντικότερων αποφάσεων σχετικά με θέματα όπως το μεταναστευτικό, οι offshore εταιρίες, ο παγκόσμιος αφοπλισμός, η ασφάλεια στο διαδίκτυο και άλλα. Καταφέραμε με τις λέξεις μας να ενημερώσουμε για τα τεκταινόμενα τους άλλους συνέδρους, να στηλιτεύσουμε καίρια ζητήματα, ακόμα και να επηρεάσουμε το αποτέλεσμα των συνεδριάσεων. Τελικά, παρ' όλο που η συνεδρίαση περιστρεφόταν γύρω από το ρόλο του διπλωμάτη στη λήψη των αποφάσεων, δεν μετανιώνω καθόλου για την απόφασή μου να συμμετάσχω ως δημοσιογράφος, αφού έτσι είχα την ευκαιρία να βιώσω τη συνεδρίαση από μια άλλη οπτική γωνία, να βελτιώσω τις κοινωνικές μου δεξιότητες ως εκπρόσωπος του Τύπου και τις ικανότητές μου στο γράψιμο, καθώς ήταν απαιτούμενο να γράφω περίπου τρία άρθρα τη μέρα. Καταλήγοντας, θεωρώ πως ήταν μια εξαιρετική εμπειρία και θα πρότεινα σε οποιοδήποτε άλλο μαθητή με ενδιαφέρον στο διεθνές γίνεσθαι και τη δημοσιογραφία να το δοκιμάσει.

Αδαμαντία Θεοφάνους, Β' Λυκείου

ΞΑΝΘΗ, ΠΟΛΙΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

Το Σχολείο μας συμμετείχε και φέτος στο Φεστιβάλ Μουσικών Σχολείων της Ξάνθης από τις 27 ως τις 30 Απριλίου 2017.

Η έναρξη του φεστιβάλ έγινε το απόγευμα της Πέμπτης με το Μουσικό Σχολείο Βόλου να συνεχίστηκε με διάφορες δραστηριότητες για το σχολείο μας. Την επόμενη μέρα ξεκίνησαν οι προετοιμασίες για την τελική γιορτή. Περιελάμβαναν εργαστήρια για την ορχήστρα με μαέστρο τον κ. Νίκο Κυπουργό, για τη χορωδία με μαέστρο την κ. Εριφύλλη Δαμιανού και για το bodypercussion, που έκανε την πρώτη εμφάνισή του, τον κ. Νίκο Τουλιάτο. Παρ' όλο που τα εργαστήρια ήταν κουραστικά και απαιτητικά, άξιζαν τον κόπο, γιατί την τελευταία μέρα στη μεγάλη συναυλία στην πλατεία της Ξάνθης, οι μαθητές των μουσικών σχολείων συνεργάστηκαν και κέρδισαν τις καλύτερες εντυπώσεις. Πιστεύω πως όλοι οι μαθητές κερδίσαμε γνώσεις και κατακτήσαμε εμπειρίες από τη συμμετοχή μας στα εργαστήρια αυτά.

Επίσης, δύο σύνολα του σχολείου μας συμμετείχαν δυναμικά στο φεστιβάλ και παρουσίασαν τη δουλειά τους στους κεντρικούς δρόμους της πόλης: το Σύνολο ευρωπαϊκής μουσικής, με υπεύθυνο τον κ. Τσολάκη και υπεύθυνη Χορωδίας την κ. Φαραού και το Σύνολο ρεμπέτικης μουσικής με υπεύθυνους τον κ. Σκλαβενίτη και την κ. Σπαθάρα. Επίσης, το Σύνολο κρουστών «Α riacere» της κ. Πάνου και της κ. Χαβέλα συμμετείχε στην τελική συναυλία υπό τη διεύθυνση του κ. Τουλιάτου. Πριν την αποχαιρετιστήρια μέρα, το Σάββατο βράδυ έγινε ένα καταπληκτικό πάρτυ για τους μαθητές και τους καθηγητές όλων των σχολείων, όπου χορέψαμε, τραγουδήσαμε και παίξαμε μουσική.

Ήταν μια μαγική εμπειρία που όσοι από εμάς ζήσαμε θα μας μείνει αξέχαστη. Ας ελπίσουμε ότι του χρόνου θα μπορούσαν να τη ζήσουν ακόμα περισσότερα παιδιά!

Γεράσιμος Μαρκής, Α' Γυμνασίου

Εκπαιδευτική Επίσκεψη στο Βελιγράδι

Το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας πραγματοποίησε εκπαιδευτική εκδρομή στο Βελιγράδι της Σερβίας από 26 έως 30 Μαρτίου στο πλαίσιο των πολιτιστικών προγραμμάτων "Ο παροικιακός ελληνισμός στα Βαλκάνια (15ος-20ος αιώνας)", με υπεύθυνους καθηγητές την κ. Τζομάκα Αρετή και τον κ. Κωστόγιαννη Ταξιάρχη και "Η παραδοσιακή μουσική των Βαλκανίων. Μια εθνομουσικολογική προσέγγιση", με υπεύθυνους καθηγητές την κ. Σπαθάρα, τον κ. Κερασόβιτη και τον κ. Σκλαβενίτη. Κατά τη διάρκεια της χρονιάς χωριστήκαμε σε ομάδες και υπό την καθοδήγηση των υπεύθυνων καθηγητών εργαστήκαμε στα θέματα των προγραμμάτων.

Την πρώτη ημέρα της εκδρομής επισκεφθήκαμε το Μουσικό Σχολείο στο Βελιγράδι, όπου είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε πρόβα για μουσικό διαγωνισμό των μουσικών σχολείων της πόλης. Ξεναγηθήκαμε στην πόλη και θαυμάσαμε την εκπληκτική θέα από το φρούριο Καλεμέγκνταν στη συμβολή των ποταμών Σάβα και Δούναβη, εκεί όπου φυλακίστηκε ο Ρήγας Φεραίος. Επίσης, επισκεφτήκαμε το μουσείο του Τίτο, ηγέτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας. Εντύπωση μας έκαναν στο κέντρο της πόλης τα βομβαρδισμένα από το ΝΑΤΟ κτήρια στον πρόσφατο εμφύλιο πόλεμο που συγκλόνισε τη χώρα. Μοναδική εμπειρία για μας ήταν η επίσκεψή μας στο μαγευτικό Νόβισαντ, στο οποίο σπουδαία μνημεία μαρτυρούν την ύπαρξη παροικιακού ελληνισμού στο παρελθόν και στο κάστρο Πετροβαράντιν, στο οποίο συγκρούστηκαν Αυστριακοί και Οθωμανοί κατά το 18ο αιώνα. Γυρίσαμε γεμάτοι εμπειρίες μέσα από την επίσκεψη σε μια χώρα με ευγενικούς και φιλικούς κατοίκους που γνώρισε αρκετούς πολέμους.

Μυρτώ Κωστόγιαννη, Ιωάννα Παπίρη, Γ' Γυμνασίου

Stop Bullying Band Contest Festival

Κάθε χρόνο το σχολείο μας λαμβάνει μέρος σε διάφορους διαγωνισμούς: Ποίηση, Μουσική, Ζωγραφική, όλα είναι Τέχνη! Φέτος πιο συγκεκριμένα, υπήρξαν τέσσερις συμμετοχές που αντιπροσώπευαν το σχολείο μας στο *Stop Bullying School Band Contest Festival*, έναν διαγωνισμό που διοργάνωσαν οι Εκδόσεις Άγκυρα και εμπνευσμένο από το βιβλίο του Νίκου Μιχαλόπουλου με τίτλο "Θες να παίξουμε;". Τα παιδιά που πήραν μέρος έγραψαν τη δική τους μουσική και είπαν *OXI ΣΤΟ BULLYING* με το δικό τους τρόπο. Οι "Σαπουνόφουσες" και οι "Φαναριώτες" είναι τα δύο συγκροτήματα του σχολείου μας που κατάφεραν με τη μουσική τους να διακριθούν στην δεκάδα με τα καλύτερα τραγούδια πανελληνίως. Και μόνο το γεγονός ότι κατάφεραν να ξεπεράσουν πολλές από τις υπόλοιπες συμμετοχές που υπήρχαν είναι πράγματι αξιοθαύμαστο και αποτελεί εξαιρετικό επίτευγμα για το σχολείο μας. Η δεκάδα διαγωνίστηκε Live το Σάββατο 6 Μαΐου, μια πραγματικά υπέροχη και αξέχαστη εμπειρία για εμάς που βρισκόμασταν εκεί. Το απολάυσουμε με την καρδιά μας και διασκεδάσαμε με την ψυχή μας! Μάλιστα, για το κλείσιμο της συναυλίας, τα παιδιά με κινητικά προβλήματα του ειδικού σχολείου της Χίου μάς τραγούδησαν το δικό τους τραγούδι! Ήταν μια εξαιρετική ερμηνεία και αξίζει ένα τεράστιο «μπράβο» σε αυτά τα υπέροχα παιδιά! Αρχικά είχε αποφασιστεί τα 5 καλύτερα τραγούδια από τα συνολικά 10 να μπουν σε cd, το οποίο θα κυκλοφορήσει μαζί με το βιβλίο "Θες να παίξουμε;". Έπειτα, όμως, από απόφαση των κριτών, θα συμπεριληφθούν τελικά και τα 10 τραγούδια συν αυτό της Χίου στο cd! Περιμένουμε λοιπόν να κυκλοφορήσει το cd με τις συμμετοχές μας! Γενικά, όλη αυτή η εμπειρία ήταν μοναδική και αξέχαστη! Ανυπομονούμε να ζήσουμε την επόμενη περιπέτεια!

Τάνια Γκρόντα, Β' Γυμνασίου